

'Zimmer Frei' voor
Duitse badgasten

Zimmer
frei

Pagina 7

Koning te rijk
met onze krant

Pagina 16

Met Tienertoer
het land door

Pagina 11

Dit beeld van spelende kinderen op het strand van Zoutelande uit 1966 komt uit de collectie foto's die Maarten Hardon maakte en die is geschonken aan de Beeldbank Zeeland. Meer foto's op pagina 8 en 9. |Foto: Maarten Hardon. ZB | Beeldbank Zeeland. Rec. Nr. 170656

In de vakantie groeide het graan

Vakantie werd nog met een c geschreven. De eerste tenten leken zo uit het depot van het Ministerie van Defensie gevist. Caravans waren kotjes op wielen waarin je niet recht op kon staan. En van campers had nog niemand gehoord. Behalve dan die verdwaalde hippie die van zijn busje een bloemenschilderij had gemaakt. In dit zomerse nummer van Zeeuws Weerzien trekken we het gebreide badpak nog eens aan.

door Jan van Damme

Kampeertreinen aan de Zeeuwse kust waren er nog nauwelijks. Een enkele boer zag brood in dat volk dat zandkaste- len wilde bouwen. Hij wist dat

de vloed ongenadig was maar zweeg daarover. Als ze maar netjes betaalden voor een plekje in zijn schapenwei, dan werden er geen vragen gesteld.

Het was elke ochtend een fleurige stoet die met bad- handdoeken, zonnehoeden en transistorradio's achter de dijk verdween. Pas tegen de avond werd er in omgekeerde richting geparadeerd. Of eerder, als een onweersbui putjes in het zand had geslagen.

Ketelpak

Wij rukten juist in die vakantie- tijd uit met tractoren, aanhan- gers, stroladers, stropersen. De kraaien mochten van het dak vallen, ik had mijn ketelpak aan. Met een zekere trots, zeker als Randstedelijke leeftijdgenoten het over 'dat boertje van buut'n' hadden. Dan trok ik nog eens aan de gashendel van mijn Fordson Major, die vervolgens een - volgens mij dan toch - indrukwekkende rookpluim uit de uitlaat stiet. Ondanks die zomerse boeren-

nuchterheid moet er zo rond 1960 toch iets van het vakantie- virus binnen ons gezin geslopen zijn. Het draaide allemaal om een schuurtje, een kotje zoals je er overal onderaan de binnendij- ken zag staan. Nog steeds. Of je nu rondfiets bij de Marolleput, of bij Mariekerke, Brijdorpe, Bakendorp of Stroodorp, er zijn altijd wel agrariërs die ergens een schuurtje hebben neergezet voor de opslag van kooiwielen, ploegen, cultivatoren.

Pipo

Mijn vader had zo'n kotje op de rand van zijn eigen akker, onder- aan de zeedijk. Het was nog een fier bouwwerkje ook, opgetrok- ken met betonplaten en voor- zien van een schuin aflopend golfplaten dak. In het voorjaar werden de wanden wit gesausd en een van mijn zussen schilder- de er in felrode letters de naam op: Pipo. Het was, nou ja, niet luxe. Water betrokken we uit een tank die op een boerenkar naast het huisje stond. De wc was een plank met een gat erin. En er was een stapelbed dat ooit van

veren was voorzien geweest. We zijn enkele jaren achtereen tegen het begin van de zomer- vakanties, dus voor de strotijd, in Pipo gaan zitten. Wat we er moesten doen, daarvan hadden we niet zoveel idee. Zandkas- telen bouwen was iets voor Hollanders en Brabanders, of Duitsers die zachtjesaan weer durfden komen.

Die enkele vakantiedagen per jaar keken we vooral naar de tarwe die tot op een halve meter van het zomerhuisje was inge- zaaid. We zagen de aren groeien.

Veldmuizen

Een meerderheid in het gezin telde al gauw meer na- dan voor- delen van Pipo. Elk jaar schil- deren, de niet te winnen strijd tegen veldmuizen, het drinkwa- ter dat je eerst moest koken, de wc waarop je alleen met dichtge- knepen neus kon gaan zitten. Er was niet veel overtuigings- kracht voor nodig. Na een paar matig verlopen voorzomers kreeg de cultivator, een soort eg om de grond mee te bewerken,

een plekje in Pipo. Ik denk dat ons hele gezin opgelucht adem haalde.

Najaarsnummer

Na de zomer gingen
we weer de wei in

Na de zomervakantie be- gonnen de sportwedstrijden weer. De gymnastiekver- eniging haalde de houten turntoestellen vanonder de lakens, bij de voetbalclub werden de netten in de doe- len gehangen en de mandjes voor het korfbal kwamen naar buiten.

Het najaarsnummer van Zeeuws Weerzien staat in het teken van sport. Welke herinneringen hebben onze lezers daar nog aan. Of je nu zelf actief was of fanatiek supporter van de dorpsclub: stuur je herinneringen aan redactie Zeeuws Weerzien, postbus 33, 4350 AA Veere of mail naar redactie@zeeuwsweerzien.nl

“Hoewel mijn stem nu wat zwakker is, geef ik mijn passie voor het vermaken van mensen niet op”

Bij SVRZ weten we dat u nog steeds dezelfde persoon bent als vroeger. Daar passen we onze zorg op aan, zodat u kunt zijn wie u bent.

Jezelf zijn bij SVRZ

Lees hier het verhaal van meneer De Smit.

MONDIAL MOVERS
Vogel Verhuizingen

Woningontuiming met zorg!

Dat doen ze ook!

Wist u dat Mondial Vogel Verhuizingen ook zorgvuldige woningontuimingen verzorgt voor ouderen, mindervaliden en hulp-behoevenden na hun verhuizing en voor nabestaanden na een overlijden?

- Leegruimen van woning of verzorgingskamer
- Alle werkzaamheden conform opleveringseisen
- Verwijderen vloerbedekking
- Tijdelijke opslag inventarisgoederen en/of persoonlijke spullen
- Afvoeren inventarisgoederen op milieuverantwoorde wijze
- Eindschoonmaak

0118-612669
info@vogel-verhuizingen.nl

- Advertorial -

Rouwkaart op een lantaarnpaal

Monuta
Adrienne Klein
De steun bij ieder afscheid.

Het thema van dit nummer van Zeeuws Weerzien is ‘vakantie’. Vakantie betekent voor veel mensen een ander land bezoeken. Wij gaan vaak naar Griekenland. Land van zon, strand, lekker eten, aardige mensen en genieten van het leven. Soms zie je langs de weg een Griekse begraafplaats. Als je er even naar toe loopt, valt je meteen op dat de graven bovengronds liggen. De overledenen worden bijgezet in bovengrondse grafmonumenten. Kruizen (Grieks-Orthodoxe traditie) en foto's van de overledenen zie je overal.

Meestal vindt er bij een overlijden een ritueel plaats volgens de Grieks-Orthodoxe kerk. Herdenkingsmomenten zijn er niet alleen vlak na het overlijden, maar worden op meerdere momenten in het eerste jaar na overlijden en ook nog in de jaren erna gehouden. Na een jaar en na twee jaar herdenkt men opnieuw de doden. Na drie jaar worden de overledenen opgegraven om vervolgens opnieuw te worden begraven in een algemeen graf.

Mensen worden uitgenodigd, maar niet zozeer via een kaart of advertentie, maar via een

aankondiging die hangt op lantaarnpalen en openbare plekken in het dorp om de mensen op de hoogte te brengen en uit te nodigen voor het afscheid. Iedereen is welkom.

In meer culturen is rouw nadrukkelijk een openbare zaak; en een zaak van de mensen samen, niet alleen van de directe familie en betrokkenen. Verre familie, burens, dorpsgenoten, vrienden, collega's, iedereen rouwt samen. Een mooi voorbeeld daarvan is een traditie in Mexico (daar zijn we overigens nog nooit op vakantie geweest). U heeft er vast wel eens van gehoord: de ‘dagen van de doden’ in Mexico. Het zijn nationale rouwdagen, waarop mensen in kleurige kleding en met kleurige maskers de graven bezoeken, dansen, optochten houden en samen met de doden zijn.

“s-Lands wijs, 's lands eer'. Er is wat rouwen betreft geen goed en fout. Wel hebben rouwdeskundigen er vaak

op gewezen, dat het typisch Nederlandse ‘verdriet-voor-jezelf-houden’ niet altijd even goed is voor wie rouwt. De uit-

nodiging op de lantaarnpaal is een teken van delen en samen. Misschien kunnen we er wat van leren.

Monuta
Adrienne Klein

0118- 412 760
www.monutaadrienneklein.nl
De steun bij ieder afscheid

Zeeuwse
ALMANAK

Prettige voorzetting

Zomer aan zee, drie weken een huisje op de camping, met een strandhokje van dezelfde eigenaar. Luxer kon het niet voor die ouders met hun vier kinderen. Overdag was het genieten voor het hele gezin. Maar pa en ma wilden ook weleens op een andere manier genieten... ik hoef dat toch niet uit te leggen? En dát genieten...dat was een probleem.

De campingeigenaar deed elke nacht zijn controlerondje langs de strandhokjes. Die waren heel vandalismegevoelig. Die zomernacht, aan dat mooie strand, hoorde de eigenaar gestommel in een van zijn strandhokjes. Hij trok de deur open, richtte zijn zaklantaarn, en zag een tafereel wat op televisie een speciaal kijkwijzerteken zou krijgen. Duizend excuses van Romeo en Julia richting campingeigenaar. Met een rood hoofd en een wat stotterend verhaal: „Ons huisje is zo klein, en ja, een mens wil weleens wat meer dan zandkastelen bouwen!” Hen werd een prettige voortzetting gewenst, ook van de vakantie!

Colofon

Zeeuws Weerzien is een gratis krant vol verhalen over het Zeeland van de vorige eeuw. Om zelf te lezen, maar vooral als aansporing om samen met anderen herinneringen op te halen. De krant verschijnt 4x per jaar in een oplage van 40.000 exemplaren en wordt verspreid in heel Zeeland: in de vestigingen van Bibliotheek Zeeland, zorg- en welzijnsinstellingen, gemeentehuizen, musea, boekhandels, bij een aantal huisartspraktijken en bij diverse lokale ondernemers zoals supermarkten. Een actueel overzicht van distributiepunten evenals een digitale versie van de krant, treft u aan op onze website Zeeuwsweerzien.nl.

Uitgever

Stichting Zeeuws Weerzien:
Voorzitter Frans van de Velde,
Postbus 33, 4350 AA Veere;
zeeuwsweerzien.nl;
secretariaat@zeeuwsweerzien.nl

Redactie

Peter de Jonge (hoofdredacteur),
Margreeth Ernens (website, eindredactie),
Allie Barth, Peter Blom (Zeeuws Archief),
Jan van Damme, Jan Dirk van Scheijen,
Wim van Gorsel (ZB|Bibliotheek van Zeeland),
Mieke van der Jagt, Louis Kesteloo (puzzel),
Albert Kort, Jopie Meerman-Ottevanger,
Danker Jan Oreel (cartoon),
Ans van Nieuwenhuijze,
Ali Pankow, Willem Staat, Peter Verdurmen,
Rinus Willemsen (column)

Vormgeving

Leo Minnaard
Illustratie voorpagina
Doeken van Yan/
Maryanne van Winden
Drukwerk
Meulenbergh Media
Advertentieverkoop
advertieren@zeeuwsweerzien.nl
Distributie
Truus Sepers:
distributie@zeeuwsweerzien.nl
Leesbijeenvakomen
Rina Cevaai
leesteams@zeeuwsweerzien.nl
Projectcoördinatie
Hanneke de Vroe
redactie@zeeuwsweerzien.nl

Bij het samenstellen van deze krant is met zorg getracht alle rechthebbenden m.b.t. beeld- en archiefmateriaal te achterhalen. Mochten personen of instanties desondanks van mening zijn dat (foto) rechten zijn geschonden, dan kunnen zij zich wenden tot de redactie via redactie@zeeuwsweerzien.nl

Verdwenen beroepen: Jeugdherbergvader

Voor het eerst zonder je ouders op vakantie. In de jaren '50 en '60 deed je dat meestal in eigen land, soms in België of Luxemburg.

door Wim van Gorsel

In corvee hadden de gasten nooit veel zin

De heer Lok, jeugdherbergvader van Nieuw-Walcheren in Domburg. | Foto: Jacqueline Midavaine, ca. 1970. Bron: ZB/Beeldbank Zeeland, rec.nr. 107490.

Vaak ging dat gepakt en bezakt op de fiets, de brommer of (voor de wat grotere afstanden) met de trein. Eenmaal op je vakantieadres aangekomen (Amsterdam, de Veluwe en Valkenburg waren favoriet) overnachtte je soms in een klein punttentje op een camping, maar had je geen tent of hield je niet van kamperen, dan was de jeugdherberg zeker een alternatief.

Als je lid was van de Nederlandse Jeugdherbergcentrale (NJHC) had je voor een laag bedrag een dak boven je hoofd met 's ochtends een degelijk ontbijt en 's avonds een verantwoorde warme maaltijd. Je had geen eigen kamer, maar sliep in een grote slaapzaal, vaak in een stapelbed. Jongens en meisjes gescheiden! Het sanitair was sober en verder moest je soms ook helpen bij de afwas (corvee), een klusje waar de meesten overigens weinig trek in hadden.

Potige types

Jeugdherbergen lagen vaak op mooie, afgelegen locaties en waren veelal gehuisvest in voormalige scholen, kastelen, kloosters of andere 'vergeten' monumenten. De beheerders van de jeugdherbergen waren de zogenoemde 'herbergvaders' (soms in duo met een 'herbergmoeder'). De herbergvaders waren vaak potig types, die vanachter een loketje instructies gaven en de huisregels opsomden, die meestal ook nog op een lijstje aan de muur hingen.

Zeeland telde in de jaren '50 en '60 jeugdherbergen in onder andere Axel, Bruinisse, Domburg, Scharendijke, Yerseke en

Vlissingen. De jeugdherberg in Domburg bestond uit een barakkencomplex aan de Schelpweg tussen Domburg en Westkapelle, pal tegenover de plaatselijke golfbaan. Kort na de oorlog deden deze barakken dienst als opvanglocatie voor mensen die hun huis hadden verloren als gevolg van de inundatie in 1944. Vanaf 1950 deed het complex 25 jaar dienst als jeugdherberg. In de jaren '60 en '70 zwaaide het echtpaar Lok als 'vader' en 'moeder' jarenlang de scepter over deze herberg 'Nieuw Walcheren', waar je voor zeven gulden vijftig per nacht kon logeren.

Licht uit

In de Domburgse jeugdherberg werden de jonge gasten iedere morgen met een plaatje gewekt en al om acht uur werd er ontbeten. 's Avonds zagen 'vader' en 'moeder' Lok er persoonlijk op toe dat iedereen om half elf binnen was. Stipt om elf uur 's avonds ging daarna het licht uit en werd iedereen geacht stil te zijn.

De heer en mevrouw Lok hielden de touwtjes in jeugdherberg Nieuw-Walcheren tot 1974 stevig in handen. Vanaf dat jaar nam het echtpaar Kok - slechts één letter verschil - het beheer over en veranderde het regime. De sluitingstijd van half elf werd afgeschaft en iedereen mocht binnenkomen wanneer men wilde en gecontroleerd werd er ook niet meer. Bovendien kwam er een bar en werd er alcohol geserveerd. 'Vrijheid', 'blijheid' werd het parool en de herbergvaders en -moeders werden meer manager. De jaren '70 waren nu echt aangebroken.

Ook in Vlissingen zwaaide in de jaren '60 een echtpaar de scepter over de sinds 1930 bestaande plaatselijke jeugdherberg. Bob en Mieke Kossen waren in die jaren de 'vader' en 'moeder' van jeugdherberg 'Scheldestroom' aan de Breewaterstraat.

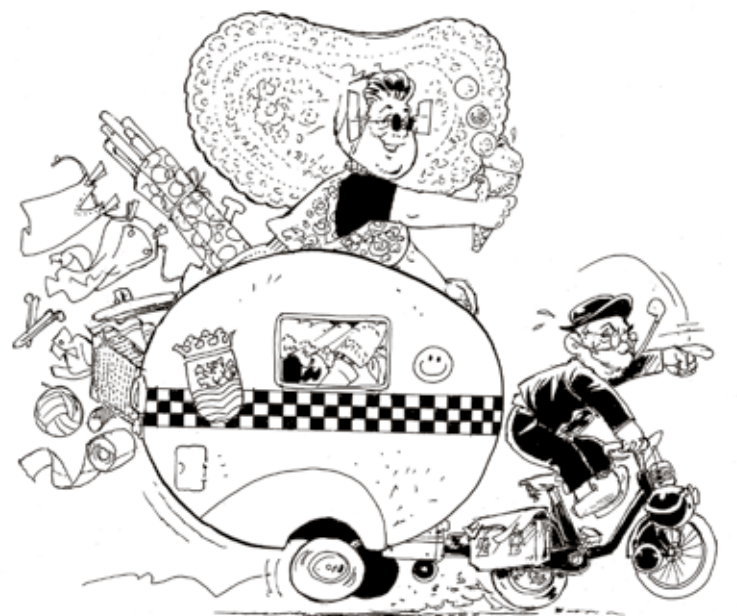
Verandering

In een interview in de zomer van 1970 met dagblad De Stem vertelde Bob Kossen dat hij vond dat de jeugdherbergen toe waren aan verandering. Kossen: „De individuele bezoeker ervaart de vastgestelde etenstijd en het gebrek aan privacy op slaapzalen toch als een onoverkomelijke zaak. Daarom gaan we veel van onze vroegere bezoekers liever in een klein tentje

op een camping staan waar ze kunnen doen wat ze willen. De jeugdherberg gaat bijvoorbeeld om half twaalf dicht. Ik zou het veel reëler vinden als je tot minstens twee uur nog binnen zou kunnen komen, maar het is gewoon niet haalbaar, omdat we daarvoor niet genoeg personeel hebben.”

Kossen wees tot slot ook nog op de veranderende mentaliteit van de gemiddelde bezoeker: „Had je vroeger de sfeer van toffe jongens onder elkaar met mensen voor wie corveewerkzaamheden een doodnormale zaak was, tegenwoordig mag je blij zijn als je na de gezamenlijke warme maaltijden een paar mensen warm kunt krijgen om te helpen afwassen.”

Danker Jan Oreel

... op naar Zoutelande!

Ruzie wie er achterin in het midden moest zitten

In de zomer van 1964 gingen we voor het eerst op vakantie. En vakantie betekende voor mijn vader: weg uit Zeeland. Ofschoon hij een geboren en getogen Zeeuw was, had hij een hekel aan de vele uitstapjes die we tot dan toe naar de stranden van Dishoek of Domburg hadden gemaakt. Al dat zand en viezigheid, de overvolle stranden met al die krijssende en springende kinderen in zijn buurt: het was niets voor hem.

door Albert Kort

Hij verlangde in zijn vakantie naar rust en die kon je volgens hem beter in het oosten van het land vinden. En het moest een vakantiehuisje zijn met fatsoenlijke bedden en stoelen. Kamperen in een tent of caravan vond hij iets voor armoelijders. De keuze viel op Neede in de Gelderse Achterhoek. Nadat de dag tevoren de auto – een spiksplinternieuwe Ford Anglia – met bagage was geladen, vertrokken we 's morgens vroeg uit Goes. Vader en moeder voorin. Mijn twee broers en ik op de

Een pauze tijdens de rit naar Neede. | Foto's collectie Albert Kort

krappe achterbank, voortdurend ruzie makend over wie er in het midden moest zitten. Want dat was de rottigste plaats. Je kon van daaruit niet zo goed uit het raampje kijken en door de hoge tunnel in de vloer zat je er niet lekker. Met het vertellen van verhaaltjes en het bedenken van raadseltjes wist mijn moeder de vrede tussen ons nog enigszins te bewaren. Om de twee uur stopten we langs de kant van de weg voor een broodnodige pauze. Wij konden onze overvloedige energie

even kwijt en mijn vader kon bijkomen van alle inspanningen. Autorijden op vaak nauwe wegen was geen sinecure.

Dodenweg

Tussen Roosendaal en Breda lag een driebaansweg, waarvan de middelste baan door auto's uit beide richtingen gebruikt kon worden om in te halen. Die weg had daardoor de angstaanjagende reputatie van 'dodenweg'. Rondwegen bij grote steden waren er nauwelijks, waardoor je dwars door de centra werd

geleid, voortdurend oplettend dat je geen afslag miste. Geen wonder dat we pas vroeg in de avond bij het vakantiehuisje in Neede arriveerden. Om oma te laten weten dat we veilig en wel waren aangekomen, belden we haar op. Afgesproken was dat ze de telefoon alleen maar een paar keer moest laten overgaan, dit om geld uit te sparen.

Van het weekje in Neede zijn me nog twee dingen bijgebleven. Allereerst het bezoek aan een Openluchtmuseum waar ik voor

In de tuin van het vakantiehuis in Neede.

Albert Kort op de voorgrond en broer Stephan die in de Ford Anglia zit.

het eerst in mijn leven een plaggenhut zag. Wat was ik daarvan onder de indruk! Mensen die nog niet zo lang geleden in een vies en stinkend hol moesten leven. Ook het uitstapje naar Bocholt in Duitsland staat nog in mijn geheugen gegrift. Het was voor het eerst dat ik in Duitsland kwam en ik mocht daar van de paar Duitse Markten die mijn vader nog in zijn portemonnee had drie prachtige Romeinse speelgoedsoortjes kopen. Het zijn voor mij dierbare herinneringen.

De politie reed met een megafoon door Vlissingen

Je bent op vakantie en het internet bestaat nog niet. Waar ga je dan naar toe om iets te weten te komen over de omgeving? De VVV natuurlijk.

door Margreeth Ernens

Truus Sepers (74) uit Vlissingen werkte van 1966 tot 1968 bij de VVV in Vlissingen, eerst op het kantoor aan de Coosje Buskensstraat, later op het kantoor van de VVV bij het reisbureau van Van Fraassen aan de Paul Krugerstraat. En Truus stond alle toeristen te woord. Nét van de mulo begon ze aan haar carrière als informatrice. „Toeristen kwamen naar Zeeland zonder dat ze een slaapplek hadden. En dan stapten ze bij ons binnen. Wij hadden ruim 300 adressen van mensen die aan slaapkamerverhuur deden. Die belden we dan of ze nog plek hadden voor logies met ontbijt.” Er werd ook doorverwezen naar hotels, pensions en campings. „We hadden voor alles gidsjes. Als Vlissingen vol zat, verwezen we door naar de dorpen, die hadden ook allemaal een VVV-tje. Toen werd er weinig van te voren geboekt.” In het hoogseizoen waren de zaterdagmiddagen lang: van 9 uur 's ochtends tot 9 uur 's avonds. Truus

baalde daarvan want dan kon ze pas laat met haar vriendinnen afspreken. „Het liep soms de spuigaten uit. Zoals die keer dat er een bus vol mensen uit Duitsland arriveerde. De directeur was vergeten dat te regelen en we konden de mensen niet meer kwijt. Alle verhuuradressen waren bezet en hotels en pensions zaten vol. De politie is toen door Vlissingen gaan rijden met een megafoon. Ze vroegen zo wie er

nog plaats had. Iedereen is toch nog ondergebracht, maar het werd wel een latertje.”

Etiquette-les

Truus volgde cursussen voor informatrice bij de Algemene Nederlandse Vereniging voor Vreemdelingenverkeer, de overkoepelende organisatie van de VVV. „We kregen etiquette-les en het was verplicht om een naaisetje bij je te hebben, mocht

je eens een knoop verliezen. We moesten ook altijd een extra panty bij ons hebben.” Later volgde ze nog een LOI-cursus voor toeristisch informatrice.

„Dat was 's avonds en dat moest je allemaal zelf betalen. Ik heb nog gevraagd of de baas wilde bijspringen, maar hij zei dat mijn werk een soort erebaantje was en dat ik daar blij mee moest zijn.”

's Winters was er minder te doen en dan moest Truus op inspectie langs hotels en pensions.

Cognacje

„Als snotneus van zestien, zeventien jaar vond ik dat nogal wat, maar ja, we moesten wel weten waar we de mensen naar toe stuurden. Meestal kreeg je koffie als je kwam, soms werd er een cognacje aangeboden om me te paaien. Dat heb ik dus maar niet genomen, maar zij dachten dat dat goed voor de verhuur was.”

De VVV verkocht toen ook treinkaartjes, tickets voor rondvaarten met de Barracuda om te gaan vissen en kaarten voor rondleidingen in Fort Rammekeens. „Mensen kwamen vragen wat er zoal te doen was, musea, stad bekijken, plattegrondjes halen. We verkochten voor Van Fraassen ook dagtripjes en reizen naar het buitenland. In die tijd ging alles nog gewoon met de post, dus ik heb wel eens 's avonds tickets moeten bezorgen, want die mensen zouden de volgende dag vertrekken.” „Als je iemand had geholpen en ze vroegen wat het kostte, zei ik dat het gratis was. Eigenlijk moest ik dan vragen of ze iets in de pot op de balie wilden doen, maar dat deed ik niet, ik wilde niet schooiën. Je was immers dienstverlener.”

Truus op kantoor in 1967. | Foto archief Truus Sepers

‘We vermaakten ons toch wel’

Het zijn sportievelingen. Elke maandagmorgen rond de klok van half tien starten ze de benenwagen. Regen of geen regen, en er is wat gevallen de laatste tijd, zomer en winter. De zeventigers en tachtigers maken iedere week een flinke wandeling rond het dorp IJzendijke.

door Peter Verdurmen

Na een uur zijn ze terug in soosgebouw ‘De Zwaluw’ aan de Rozemarijnstraat. Tijd om onder het genot van koffie gezellig bij te kletsen. We schuiven aan. Het onderwerp van gesprek is vakantie. Wie is er in zijn jeugd, we hebben het over de jaren vijftig, wel eens op vakantie geweest? Iedereen kijkt elkaar aan, het blijft oorverdovend stil. Helemaal niemand? Jannie Bax antwoordt als enige: „We zijn met het gezin wel eens in de Hoge Venen in België op vakantie geweest. Moeder spaarde er speciaal voor. Op vakantie gaan was in die tijd geen vanzelfsprekendheid.”

Niet zeuren

Omdat de centjes voor een vakantiereis ontbraken bleven de kinderen niet zeuren. „We accepteerden dat gewoon”, aldus

Redacteur Peter Verdurmen trok er met zijn familie tijdens de vakantie met de fiets op uit.
| Foto collectie familie Verdurmen

Jannie. „Ik ben opgegroeid in Amsterdam. Met z’n allen fietsten we naar Zandvoort. Dat is toch al gauw anderhalf uur trappen. Op het strand vermaakten we ons kostelijk. Brood en drinken namen we mee van huis.”

Boudewijn Impens, geboren en getogen in IJzendijke, kwam in de zomer ook wel eens aan het strand. Het zijn de enige vakantie-uitjes die hij zich kan herinneren uit zijn jeugdjaren. Zijn vader, handelaar van beroep, ging de boer op met

schoenen en klompen. Een auto gaf bewegingsvrijheid.

Alleen met de trein

Jotie Kruidenier-Sanderse, een Vlissingse wiens vader werkte op scheepswerf De Schelde, mocht als kind best al veel. Ze

was 9 of 10 toen ze in de vakantie uit logeren ging bij familie in Amsterdam. „Alleen met de trein, dat was wat. Bang? Nee hoor. Er was geen reden om angstig te zijn” Na haar pensionering heeft de IJzendijkse onderwijzeres samen met echtgenoot Wim de schade ruimschoots ingehaald. Beiden genoten met volle teugen van de verre reizen.

Voor Herman Hamelijncx, die als kind de bevrijding van IJzendijke meemaakte, was de wereld klein. Van het buitenland wist je nauwelijks iets. Niet erg hoor, vindt Herman. „Voetballen, hutten bouwen, spelletjes, we verveelden ons nooit in de vakantie.” Veel later trok hij er met vrouwlief met de caravan regelmatig op uit. Schotland, Noorwegen, de Alpenlanden, het was puur genieten voor het stel.

Lucie Buyck is een boerendochter. Reizen zat er niet in. „We hadden een gemengd bedrijf. Als kind werkte je van jongs af aan mee. ’s Middags mochten we naar het zwembad in Aardenburg. Dat was het wel zo’n beetje.”

In hun jeugdjaren ging bijna niemand op vakantie. Het leven was eenvoudig, je stelde geen hoge eisen, hoor je bij iedereen doorklinken. Het is geen heilig moeten geworden later, dat reizen. Lange rijen trotseren op Schiphol? Laat maar...

Stichting Renesse koestert ‘kip met gouden eieren’

In mijn fantasie zie ik hem voor me, nippend aan een kopje thee achter zijn bureau: Jan Willem de Jonge, toenmalig secretaris van de gemeente Renesse, kort na de Tweede Wereldoorlog. ‘Toerisme moet de redding worden voor de Westhoek van Schouwen’, spookte er door zijn hoofd.

door Ali Pankow

De Jonge constateerde op jonge leeftijd al dat mensen behoefte kregen aan vertoeven in de natuur en het leuk vonden hun voeten te wassen in de zee. Hij zag ook dat daar geld aan te verdienen viel. Als de zomergasten op zaterdag uit de tram stapten, stonden enkele middenstanders gereed om de lijstjes in ontvangst te nemen voor de boodschappen, die ze later op de dag zouden bezorgen bij de vakantiehuizen. De oorlog blokkeerde de ontwikkeling van deze initiatieven. In 1945 lag de Westhoek er desolaat bij: versperringen op het strand, bunkers in de duinen en veel zomerhuisjes waren in opdracht van de Duitsers gesloopt.

Vooruitziende blik

„Er moet veel gebeuren om recreatie hier een kans te geven”, moet De Jonge gedacht hebben. Met zijn vooruitziende blik ontwikkelde hij een plan: ‘Stichting Renesse’ en kreeg een luisterend oor bij burgemeester Gerard Lunsing Tonckens. Beiden waren ervan overtuigd dat projectontwikkelaars van buitenaf geweerd moesten worden door bundeling van krachten en land binnen het eigen gebied. Zo kon ook het toekomstig kapitaal binnen de eigen gelederen blijven. „Het doel van deze stichting is lijn te

Gemeentesecretaris Jan Willem de Jonge. | Foto: Zeeuws Archief, Beeldbank Schouwen-Duiveland, nr VV-0302

brengen in het bouwen van zomerhuizen, aanleggen van wegen en beplantingen”, motiveerde de burgemeester. Hij en De Jonge moesten stevig bepleiten dat de stichting los van de gemeente moest komen te staan. Dat zou effectiever werken. Op 29 januari 1953 werd de Stichting Renesse officieel opgericht en kreeg zij 100 gulden van de gemeente als startkapitaal. Drie dagen later voltrok de Watersnoodramp zich.

Geschenkwoningen

De Ramp zette voor de Stichting Renesse de ontwikkelingen juist sneller in gang: vijftig Oostenrijkse geschenkwoningen kwamen in beheer van de stichting, grondaankopen verliepen in die chaotische periode soepeler en er kwam een Deltaplan dat het eiland ging ontsluiten. De Stichting Renesse heeft haar zelfstandigheid immer met succes bevochten. Zij beschikt als privaatrechtelijke organisatie nu over een flink eigen vermogen. Per jaar wordt ongeveer een half miljoen aan subsidies uitgekeerd.

Dé perfecte locatie voor uw verjaardagsfeest!

Badhotel Renesse is een sfeervol Zeeuws boutique hotel gelegen tussen de bruisende dorpskern en het strand van Renesse. Een perfecte locatie voor een intiem evenement zoals een verjaardagsfeest, bijscholingscursus, personeelsfeest of familiëreünie.

Ervaar de Zeeuwse gastvrijheid

- Private diningroom met aangrenzend terras
- Mogelijkheid om het hele hotel af te huren
- Verfynde gerechten en wijnen in onze Brasserie
- Op wandelafstand van strand én dorpskern

Badhotel Renesse
+31 (0) 111 46 25 00
www.badhotelrenesse.nl

V.l.n.r. Jeanet Jaffari, Janny van der Heijden, André van Duin en Ali Jaffari. | Foto Aart van Belzen

Denkend aan... Zeeland

Wat voelt er meer als vakantie dan met een schip over de Zeeuwse stromen varen, aanleggen in de mooie Zeeuwse havens en genieten van wat de Zeeuwse eilanden te bieden hebben?

Dat dachten André van Duin en Janny van der Heijden met hun tv-programma 'Denkend aan Holland' ook! Het is al weer twee jaar geleden dat zij met hun bootje door onze mooie provincie voeren en tijdens hun reis door Zeeland legden zij hun schip aan in Arnemuiden, onze thuishaven. Slangen
Eigenlijk was het de bedoeling dat vooral de Arne-

pagina's is te koop in de webshop van Stichting Zeeuwse Visserstruinen en als u garen koopt voor één van de patronen bij 'Blij dat ik brei' in Arnemuiden krijgt u het e-boek er gratis bij. https://visserstruinen.eu/shop/Een_trui_met_slangen/

Cover boek Stichting Zeeuwse Visserstruinen

muidse dracht in beeld zou komen, maar toen er een echte originele Zeeuwse visserstrui voor de camera schoof werd dát het onderwerp van gesprek. De 'trui met slangen', waar alle projecten rondom Zeeuwse visserstruinen mee zijn begonnen. Speciaal naar aanleiding van het tv-programma hebben we een kleine uitgave gemaakt, een e-boek met alle uitgeschreven patronen rondom de slangen, een recept en vergeten beroepen zoals dat van de orgeltrapper.
Bent u nieuwsgierig geworden? Het e-boek van 64

Van Egeraat dé gids voor trips en vakanties

Dr. L. (Leo) van Egeraat was voor veel mensen in de jaren zestig een begrip. Zijn populariteit als tv-spreker viel samen met de grote opbloei van het toerisme in ons land. Bij zijn collega's van de VARA werd hij zelfs dr. V.V.V. van Egeraat genoemd.

door Albert Kort

Iedere uitzending bereidde hij tot in de kleinste details voor. Gezeten achter een immens bureau prees hij in bloemrijke taal en met behulp van filmpjes en foto's de mooiste plekjes in binnen- en buitenland aan. Voor de radio hield hij honderden praatjes en hij schreef zo'n zestig reisgidsen over provincies in eigen land en verschillende Europese landen. Dat hij populair was, blijkt uit de soms wel meer dan tweeduizend brieven die hij iedere week ontving.

Koekoeksklok

Zijn mening over bepaalde gebieden of culturen stak hij niet onder stoelen of banken. Zo prees hij de schoonheid van het Zwarte Woud, maar keek neer op de cultuur daar, die volgens hem met de productie van de koekoeksklok zijn hoogtepunt wel had bereikt. Verder had hij een uitgesproken mening over de moderne jeugdcultuur die volgens hem de rust op

het platteland bedreigde. Toen hij bijvoorbeeld een keer op een zondag Goes bezocht, ergerde hij zich groen en geel aan het lawaai van 'bromnozems', die daar op de markt rondjes reden, gezeten op hun Puch, Tomos of Kreidler.

Autoriteit

Van Egeraat werd door velen bekritiseerd en vanwege zijn vaak belerende toon en Brabantse tongval bespot. Maar voor het publiek was hij een autoriteit aan wiens oordeel over vakantiebestemmingen niet werd getwijfeld. Mijn vader liep met hem weg. Als we op vakantie gingen, had hij altijd wel één van zijn vele reisgidsjes bij de hand, zelfs al gingen we niet verder dan Zeeuws-Vlaanderen of Zuid-Holland. Ik weet nog goed, dat het 128-pagina's tellende boekje Het onbekende Nederland - Zeeland / Zuid-Holland / Westelijk Utrecht jarenlang bij ons in de boekenkast stond.

'Oe Jantje nao boven wier getaokeld

Om mao bots mee de deur in 'uus te vallen. 't Was 'n vrêselijk wêrme dag in de zeumer van 1960. Me deejen mee an 'n oriëntatierit op de fiets en kwaomen in de buurte van Knokke terechte. In een soortemènt villapark. En dao waoren ze de gazons an 't besproeien. Midden op de dag. Dat deejen wudder in Biervliet nôôit nie. Jao, me gaoven de slao, de kôôlen en de blommen wel 's waoter. Mao dan 's aoves, ee. Mee de gieter of 'n immer. Mao midden op den dag. En dan nog wel mee 'n slange. Toen me dao mee ons groepje kwao men aangereen, kreegen me natuurlijk nog mêêr dust. Even laoter zaoten me op ons knieën bie die sproeier die as 'n fontein spuitende. Om ste beurten even lurken. Joengens, wat was dat lekker. Koel waoter. Noe kunnen we d'r wee tegen. Net toen we

naor onze fietsen goengen, riep t'r een vrouwe. Me konnen ze niet verstaon, want ze stoeng 'n ènde vèder op 't balkon van die schôône villa. Wudder spurten naor onze fietsen en me vlogen de straote uut. Mee 't gedacht dat me daor toch wel iets verkèrds deejen op dat gazon. Mao misschiens 'ao die vrouwe wel compassie mee ons. En vroeg ze of me wat wouen drienken in de keuken. Limenaode of zô. Wie zal 't weten?

Jeugdvakantie-weeke

Ik schrief 'iere over de Jeugdvakantie-weeke op Hedenesse. Me sliepen boven op bunkers. Nie in d'n open lucht, dat nie. Op die bunkers waoren kapjes gebouwd met rôôie dakpannen. Om op de slaopkamer te kommen, klom je buten langs de trap nao boven. Me sliepen in 't stro. Da kriebelde nog nie al te vee ook.

Rinus Willemsen uit Biervliet is een van de streektaalspecialisten in Zeeland. Speciaal voor Zeeuws Weerzien klimt hij in de pen.

Allemao joengens en meisje, uut 'êl Zêêland. Best gezellig. Mee 'n primao leiding. Die gasten kwaomen van de kwêêkschool en lêêrden ons volksdansen en kanoziengen, om maor 's een paor leutige diengen te noemen. Om ons toch wat vermoeid te krijgen, deejen me 's aovus altied een nachtwandelieng van dik 'n uure. Jao, dan wil je wel slaopen. Nie direct, wel nao 'n kussengevecht! Mao 't schôônste van allemao, dat waoren toch die oriëntatietochten. Die waoren primao voorbereid. 'k Weet nog dat Jantje van Sluus nao z'n plekke in 't Belfort wier getaokeld. Mee 'n grôôte kraone? Of mee 'n katrolle? Dat weet 'k noe nie

precies mêêr. Me stoengen daor as 'n 'êle groep nao te kieken. Toevallig dao me dao waoren? Eên van onze leiders vertellende in geuren en kleuren het verhaal van Jantje die de Spanjaorden te slim af was. "Jao," besloot tie, "die mannen van Sluus die moe je nie onderschatten. Toen nie en noe ook nie." Dat 'ôôr 'k 'm nog zeggen. En nog altied as 'k deur Sluus lôôpen, moen 'k daoran dienken: 'oe Jantje naor boven wier getaokeld. Da kunnen d'r daorum me toch nie veel naozeggen, ee?

Correcties en aanvullingen

Meer lezers, betekent ook meer kritische lezers, die ons terecht wijzen op feitelijke onjuistheden in het nummer over Zeeland en Oranje.

In het fotobijschrift bij het bezoek van koningin Juliana na de Watersnoodramp staat dat die is gemaakt in Stavenisse. Volgens Kees Stevens moet dit Oostdijk zijn. Op de foto staan namelijk behalve de vorstin ook burgemeester M. Vogelaar van Kruiningen en linksboven opperwachtmeester Van Hoepen van de rijkspolitie. Niet helemaal nauwkeurig was ook het onderschrift bij de foto van het werkbezoek van koningin Beatrix aan Zeeuws-Vlaanderen. Er staat dat dit aan Aardenburg was, maar het moet Eede zijn, zo laat Rens Klaasse weten. Eede hoorde toen wel bij de gemeente Aardenburg.

Al kort na oorlog begon nieuwe Duitse invasie, nu van toeristen

Vakantie in Zeeland. Dan denk je toch al snel ook aan onze oosterburen. Want Zeeland is een geliefde vakantiebestemming voor Duitsers. Vooral inwoners van het aan ons land grenzende Noordrijn-Westfalen trekken in de zomer massaal naar ons gewest om te genieten van zon, zee en strand. En dat begon al relatief snel na de oorlog.

door Jan Dirk van Scheyen

Luttele jaren na de bevrijding werden Duitse toeristen alweer verwelkomd in Zeeland. Aanvankelijk tuften ze soms zelfs op de brommer helemaal vanuit hun thuisland richting Zeeland om er hun vakantie door te brengen.

Zimmer Frei

Wie in de vroege jaren zestig door een Zeeuws kustdorp wandelde, ontwaarde her en der bordjes met de tekst Zimmer Frei of Zimmer mit Frühstück achter de ramen van de woningen. Duitse vakantiegangers konden er een kamer met ontbijt huren terwijl de bed & breakfasts nog uitgevonden moesten worden. Het gebeurde ook dat in Zeeuwse boerengezinnen in de zomer de kinderen werden verplicht in de schuur te slapen, zodat hun slaapkamers konden worden verhuurd aan Duitse toeristen. Er kon op deze manier een leuk centje worden bijverdiend aan de buitenlandse badgasten.

Achterdochtig

Natuurlijk werden Duitsers

Het gezin Minderhoud uit Westkapelle met hun twee zoons gebroederlijk op de kiek met vijf kinderen van Duitse vakantiegangers, circa 1953. | Foto ZB | Beeldbank Zeeland, rec.nr. 57050

soms achterdochtig bekeken. Tot in de jaren negentig vroegen we ons wel eens af wat die oude oosterbuur op het strand in de oorlog had uitgespookt... En dan was er natuurlijk die grap over die Duitse toerist met maar één been. „Het andere heeft hij in Stalingrad laten liggen.” En laten we niet vergeten dat de verloren WK-finale van 1974 óók ons Zeeuwen nog altijd niet lekker zit.

Niet elke Zeeuwse campinghou-

der nam de moeite om Duitse gasten die in het Duits het woord tot hem richtten in het Duits of Engels te antwoorden. Ze moesten óns maar verstaan...! Het kan verkeren. Van een invasie van Duitse soldaten naar een invasie van Duitse toeristen. Wie kon dat bevroeden? Net zoals niemand waarschijnlijk had verwacht dat de Volkswagen Kever – eens Hitlers lievelingswagen – na de oorlog zou uitgroeien tot de favoriete auto

van de Nederlanders.

Kleinschaligheid

Een Duitse studente onderzocht in 2012 waarom haar landgenoten zo graag naar Zeeland komen. De eerste reden zou de beperkte afstand zijn. Vanuit het zuidwesten van Duitsland is de Zeeuwse kust namelijk dichterbij dan de Duitse kust. En Duitsers zijn dol op het Zeeuwse strand. Maar de oosterburen waardeerden ook de kleinschaligheid en

overzichtelijkheid van Zeeland. Strand, winkels en mooie wandelgebieden liggen dicht bij elkaar. Ze prijzen daarnaast de combinatie van rust en levendigheid. En dat een of andere grapjas ooit op de uit de Tweede Wereldoorlog stammende mitrailleurbunker op de Vlissingse Nollendijk met witte verf ZIMMER FREI heeft gekalkt... ach, daar kan vandaag de dag zelfs een Duitser om lachen. Zij het niet bulderend.

Roompot van camping tot recreatiegigant

Als PSD-ambtenaar Kortekaas ter ore komt dat een boer op Noord-Beveland in april 1965 een exploitant zoekt voor een nieuw te vestigen camping op zijn land, ruilt hij zijn bestaan als ambtenaar in voor dat van recreatieondernemer.

Hij koopt dit lapje grond aan de Oosterscheldedijk en creëert er 150 staanplaatsen. Vanwege de goede voorzieningen op de camping trekt het veel kampeerders en binnen drie jaar kan Kortekaas zijn camping al uitbreiden. Vooral onder Belgische henge-laars is de camping populair. Als Deutsche Post stacaravans voor zijn werknemers laat plaatsen, ziet Kortekaas verdere groeimogelijkheden. In 1973 volgt een uitbreiding naar 24 hectare en komen er ook huisjes, een supermarkt en speel-terreinen. Zijn commercieel en zakelijk ingestelde schoonzoon Henk van Koeveringe is dan al

bij het bedrijf en heeft de teugels in handen. Bijna vijftig jaar later is Roompot uitgegroeid tot een internationaal miljoenenbedrijf met meer dan tweehonderd vakantieparken in België, Duitsland, Denemarken, Engeland, Frankrijk, Polen en natuurlijk Nederland. Roompot is in 2023 overgenomen door Landal en het hoofdkantoor van het 'Zeeuwse' bedrijf wordt verplaatst naar Amsterdam. (Wim van Gorsel)

Duitse jongen in Lederhosen speelt op de camping De Roompot | Foto: ZB | Beeldbank Zeeland rec.nr. 12463

Vakantiegeld ging op aan kleding, schoenen en kolen

Toen wij in de jaren vijftig in Middelburg woonden, gingen wij nooit met vakantie. Mijn vader en moeder hadden een groot gezin. De vakantie-toelage ging op aan kleding, schoeisel, onderwijs en de kolenvoorraad voor de komende winter.

door Allie Barth

Wij beperkten ons bij mooi zomerweer tot het fietsen naar het strand van Dishoek. Boterhammen en limonade mee! Het was drukkend warm toen we op een dag met een deel van het gezin naar het strand gingen. Bepakt en bezakt op de fiets. Mijn broers en ik op onze eigen fietsen, vader met één kind op de stang en een ander op de bagagedrager. Moeder bleef thuis met de kleintjes.

We moesten een aardig stukje klimmen in de duinen. Daar waren toen nog volop herinneringen aan de oorlog te vinden. Mijn oudste broer begon te zingen: 'Waar de blanke top der duinen, afgezet met prikkeldraad en op elke honderd meter zo'n vuile rotmof voor je staat'. Mijn vader verbood verder zingen. De oorlog was voorbij. In de loop van de middag kwamen er vanaf zee donkere wolken opzetten. Op zeker moment kreeg mijn vader in de gaten dat alle badgasten al lang bezig waren het strand te verlaten. Hij riep zijn kroost bij elkaar en zette zo snel als mogelijk koers richting huis.

Bliksem

We bleven bij elkaar totdat de ketting van mijn fiets afliep. Vader prutste die over het tandrad en hup daar gingen we weer.

Zo'n vierhonderd meter verder liep de ketting er nogmaals af. Vader gaf enkele krachttermen ten beste, die hij op school nooit gebruikte en legde de ketting er weer om. Achter ons werden de wolken steeds dreigender, schoot zo nu en dan een bliksemschicht door de lucht en hoorden we gerommel van naderend onweer.

De twee kleintjes die bij vader op de fiets zaten, werden bij mijn twee oudste broers achterop gezet met de opdracht zo snel mogelijk naar huis te fietsen. Hij vatte mij, zeven jaar en op een klein fietsje, bij mijn schouderdje en duwde mij voort. De ketting bleef er maar aflopen. Maar we slaagden erin om net als de anderen droog thuis te komen. Op het nippertje, want nauwelijks binnen barstte de bui in al zijn hevigheid los.

Zoutelande, Zoutelande

Frontman Pascal Jabobsen van Bløf en de Vlaamse zangeres Geike Arnaert moesten nog geboren worden toen Zoutelande al een populaire badplaats was, voordat zij het in 2017 bezongen en tot een nationale hit maakten.

Bijvoorbeeld voor Assien Hardon die in de jaren '60 elke zomer vanuit Amstelveen naar Walcheren reisde om er met zijn gezin (vader, moeder en de zoons Maarten en Frits) de vakantie door te brengen. Vooral het strand van Zoutelande was een geliefd uitstapje, maar ook de binnenstad van Middelburg werd

vaak bezocht en de kartingbaan van 't Vroon in Westkapelle was een ware attractie.

Zoon Maarten fotografeerde alles en iedereen in kleur tijdens die vakanties, waardoor de collectie een interessant tijdsbeeld geeft. Zijn foto's schonk Hardon aan de Beeldbank Zeeland en medewerkers van de ZB Bibliotheek van Zeeland maakten hieruit een selectie voor deze krant.

De meeste foto's zijn van de zomer van 1965. Een zomer die buitengewoon regenachtig was, maar sommige weken was het kennelijk toch strandweer.

Foto's: Beeldbank Zeeland/ZB|Bibliotheek van Zeeland. Maker Maarten Hardon

- 1 Markt Middelburg, met vooraan een hand in antiek (vooral tinnen en koperen voorwerpen). Voor het stadhuis met zicht op de Vlasmarkt rechts toegang tot de Helm. Rec. nr. 170659
- 2 Café Westdorp aan de Noordweg 117 in Serooskerke. Rec. Nr. 170683
- 3 Karting bij Karting Walcheren op 't Vroon in Westkapelle, die A. Passenier daar in 1964 deed. Rec. nr. 170647
- 4 Door hoogwater en sterke wind zijn strandhokjes op het strand van Zoutelande beschadigd. Op het strandhokje: links Liza Janse en rechts Stroo. Rec. nr. 170641
- 5 Boekwinkel van Joh. Kruit aan de Duinweg in Zoutelande met Volkswagen Kever. Pompstation van Texaco en Ifa-winkel. Rec. nr. 170664
- 6 Spelende kinderen bij hoogwater aan het strand bij Zoutelande. Rec. nr. 170639
- 7 Door hoogwater en sterke wind zijn strandhokjes op het strand van Zoutelande beschadigd. Rec. nr. 170642
- 8 Strandexploitant Geert Janse neemt de schade op van de strandhokjes die op het strand van Zoutelande zijn beschadigd. Rec. nr. 170644
- 9 Jongen bij touristenshop in Zoutelande. Papierkranten werden in vakanties nog volgekocht en gelezen. Rec. nr. 170620
- 10 Trap van strandovergang over de duinen. Rec. nr. 170622

Mijn familie op ansichtkaarten

Twee volledig geklede mensen lopen langs ons plekje. Bovenop zit Netty, die bang was voor stuiven, en vooraan mijn moeder. De lange vent verderop is mijn vader. Wij zaten ertussen of in het water. | Foto: Collectie Mieke van der Jagt

Weinig foto's van vroeger? Begin jaren zestig was het nog een dure hobby om gewone dingen vast te leggen. Lang niet iedereen heeft volop foto's uit die tijd. Maar wie in die jaren weleens met mooi weer op de Zeeuwse stranden verbleef, heeft een goede kans dat -ie zichzelf nog ergens kan vinden: in de duizenden ansichtkaarten van fotograaf J. Torbijn jr, wiens complete oeuvre in de Beeldbank Zeeland zit.

door Mieke van der Jagt

Behalve alle dorpen en gehuchten deed Torbijn, die een fotowinkel had in Goes, alle plekken aan waar mensen recreëerden. Op negen van de tien kaarten die Torbijn aan de Kaloot maakte, staat mijn hele familie. Elk jaar maakte hij nieuwe met als titel Strand bij Borssele. Op elke mooie zondag stapte ons gezin voor dag en dauw in de auto naar De Kaloot waar we bleven zitten tot de meeuwen de

boel kwamen opruimen. Ik heb de stellige indruk dat Torbijn vooral op zondag plaatjes schoot omdat het dan meestal niet heel druk is. Veel Borsseelaars bleven op zondag thuis.

Dikke-dames-kaarten

De kaarten waren te koop bij plaatselijke middenstanders en als er ergens een campingwinkeltje was, hadden ze de kaarten van Torbijn ook staan tussen de dikke-dames-kaarten. Er is geen plekje in Zeeland waar Torbijn niet is geweest met zijn camera. Dorpen en straten fotografeerde hij liefst zonder mensen (maar wel vaak met schitterende oude auto's). Op de stranden zijn het juist vaak de mensen die het beeld maken. Wij dus: de boomers. Torbijn rijmt op goudmijn en dat is het precies. Zoeken is niet moeilijk. Ga naar Beeldbank Zeeland en vul bij vervaardiger Torbijn in en bij plaats het dorp of de stad die je zien wilt. Goede kans dat je niet meer op kunt houden.

Een uniek en onverwachts stuk natuur

Elke natuurliefhebber heeft zo zijn dromen. Rob Sponselee, die de vogelstand op het terrein van Zeeland Refinery nauwlettend in de gaten houdt, hoopt nog mee te maken dat de grote zilverreiger er nog eens komt broeden. „Daar is in Zeeland nog geen enkel broedend paartje van aangetroffen. De ideale omstandigheden zijn hier wel. Het is zelfs al een keer bijna gebeurd. Ze waren druk in de weer, dus ik dacht: yes! Maar helaas.”

Ze zouden zich op hun gemak voelen in de kolonie in het moeras, waar nu al soortgenoten als kleine zilverreiger, blauwe reiger en lepelaar een broedplaats hebben gevonden. Het aantal soorten vogels dat Rob waarneemt en dat er broedt is enorm. Hij registreerde en fotografeerde in 2023 diverse soorten die onder andere een bijdrage leverde op een goed en stabiel broedseizoen. Het is allemaal een gevolg van zorgvuldig beheer op het terrein. Een natuurpark dat is geïntegreerd in het grondgebied van een raffinaderij. Dat klinkt tegenstrijdig, maar het is het gevolg van de aandacht voor biodiversiteit, waarmee Zeeland Refinery wereldwijd een voorbeeld is voor moederbedrijf TotalEnergies.

Omslag

Een gevolg van een omslag in denken over maatschappelijke betrokkenheid. De 57-jarige Souburger **Rob Sponselee** (security shift coördinator) is al vanaf zijn jeugd fanatiek vogelaar. Sinds vier jaar behoort monitoren van vogels op het 140 hectare metende terrein tot zijn takenpakket. In het broedseizoen is hij daar 40 uur per maand mee bezig. Natuur zit in zijn genen.

In de beginjaren had het bedrijf nog weinig oog voor natuurbeheer. De tijdgeest was er niet naar. Hoe anders is dat nu. Dat weet 'grondlegger' van dit bijzondere natuurgebied

Cor van Sluijs (63) uit Grijskerke. Toen hij hier 36 jaar geleden kwam werken mocht hij al aan beheer doen. Maar dat betrof toen in de eerste plaats bestrijden van dieren, vooral konijnen, die schade konden aanrichten. Tot hij zich ging bekommeren om de flora en fauna. Van lieverlee ontstonden verspreid op het complex gebieden met bijzondere begroeiing. Die beheert hij op een zodanige manier dat de veiligheid niet in gevaar komt en vogels en insecten er welkom zijn. Het is zijn dagtaak.

Orchideeën

Hij is vooral trots op het grote aantal orchideeën dat er bloeit. „Die komen hier van nature voor. In 1973 is het terrein opgespoten en daar is nooit

kunstmest of organische mest op gekomen. Daardoor zit je met arme grond, waar de microben en schimmels zich in ontwikkelen die samenwerken met orchideeën. Er zijn gebieden die niet kunnen tippen aan de bodemkwaliteit van ons terrein.”

Gericht beheer zorgt ervoor dat er diverse vegetaties ontstaan, die weer elk hun eigen soort vogels aantrekken. Neem de patrijs, een soort die hard achteruit gaat in Nederland. Rob Sponselee: „Door aanleg met speciale akkertjes en ruigtes waar ze van houden hebben we ze weten te lokken.” Zodra er van welke soort dan ook een paartje broedt wordt die plek gemarkeerd, waardoor ze met rust worden gelaten.

Rob Sponselee (links) en Cor van Sluijs. Foto Zeeuws Weerzien

hectare dat toegankelijk wordt voor bezoekers. De bomen zijn gereserveerd en staan in depot bij de kweker. Het wachten is alleen nog op toestemming van de provincie.” Zo vult de raffinaderij bij Nieuwdorp de filosofie om een goede buur te zijn steeds verder in.

Nu al waaiert een deel van de natuurinspanningen over de omheining van het bedrijfscomplex. Zaad van bloemen en planten daalt ook neer in de omgeving. Op de dijken in de omgeving zijn orchideeën te zien en Rijkswaterstaat overlegt met de natuurbeheerders van Zeeland Refinery om op sommige dijkvakken op dezelfde manier aan beheer te doen. Bij het verlaten van het terrein wijst Cor van Sluijs op een veldje iets voorbij het parkeerterrein. Daar bloeit een witte orchidee. Een soort die nog niet eens een Nederlandse naam heeft. Hij noemt hem de 'witte bijorchis'.

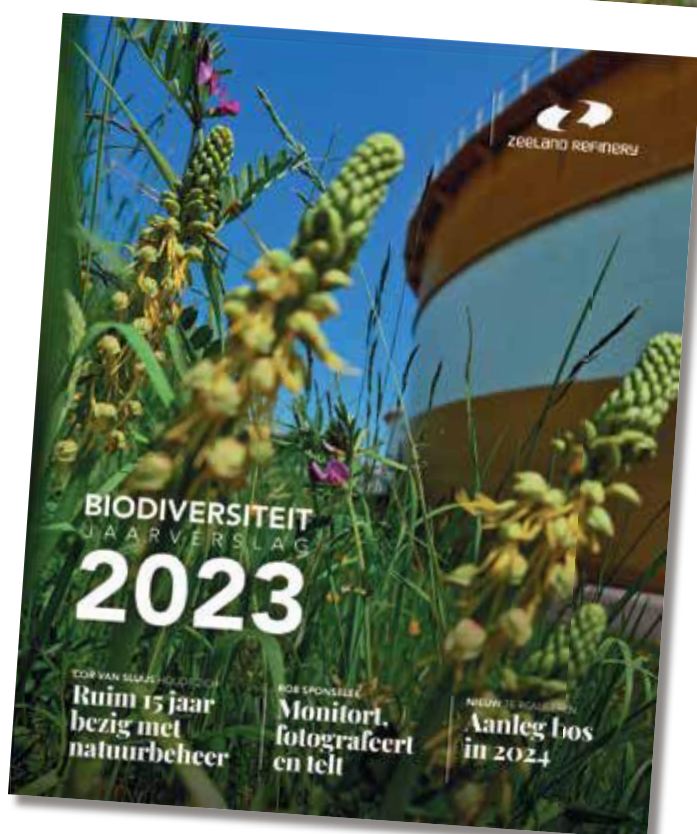

Bokkeorchidee met op de achtergrond het laadeiland truckloading. Foto Cor van Sluijs

Voor meer informatie over het natuurbeheer ga naar de website van Zeeland Refinery en klik op 'Duurzaamheid'. <https://zeelandrefinery.nl/duurzaamheid/>

Bekijk de film

Openbaar

De twee praten bevlogen over de manier waarop het bedrijf dit beheer ondersteunt en stimuleert. Jammer, denk je, dat niet iedereen daar kennis van kan nemen. Ze wijzen meteen op de livestream, die weliswaar even uit de lucht was, maar via de website van Zeeland Refinery weer te volgen is. En het wordt nóg mooier. Want genieten van deze onbekende natuur kan over enige tijd ook echt. Cor van Sluijs schuift naar het puntje van zijn stoel en zegt glimmend: „Dat komt er aan. We hebben een plan voor de aanleg van een terrein van een

Zeeland Refinery bestaat 50 jaar!

Alweer een halve eeuw is in Vlissingen-Oost een Zeeuwse raffinaderij actief. In 1974 was Total Raffinaderij één van de eerste bedrijven in het Sloe-gebied. Sinds 2011 draagt het bedrijf de naam Zeeland Refinery. Ter ere van het gouden jubileum wordt Zeeland Refinery dit jaar in 'Zeeuws Weerzien' in de spotlights gezet. Met een reeks artikelen, interviews met (oud)werknemers en prachtige foto's. Daarmee wordt een

kijkje gegeven in het reilen en zeilen van dit wereldbedrijf met Zeeuwse wortels, dat niet meer weg te denken is uit de gemeente Borsele.

Voor meer informatie: www.zeelandrefinery.nl

Een ansichtkaart van Vakantieoord Bos en Duin in Oostkapelle. | Foto Zeeuws Archief

Vakantie vieren met vakbondsgenoten in Oostkapelle

Zestig jaar geleden opende de Christelijk Nationale Vakbond (CNV) in Oostkapelle het eigen vakantieoord 'Bos en Duin' ten behoeve van zijn leden. Op deze manier konden families voor een schappelijke prijs vakantie vieren tussen gelijkgezinden.

door Peter Blom

Het waren de nadagen van de verzuiling, een periode dat de samenleving was georganiseerd in eigen politieke partijen met eigen vakbonden, scholen, kranten en leiders. Oostkapelle was voor leden van de CNV een populaire vakantie-

bestemming en enkele jaren na de opening kwam nieuwbouw gereed. Ieder seizoen konden 1500 aanmeldingen en 270.00 overnachtingen gehonoreerd worden. De gasten kwamen uit het hele land.

Christelijk

Vakantie vieren in 'Bos en Duin' hield in dat de gasten ruim de tijd hadden om elkaar te ontmoeten. Vrijwel iedere avond waren er gemeenschappelijke activiteiten. De zaterdagavond werd begonnen met kennismaken met elkaar, gebed, zang, bijbelkennis en uitleg over de mogelijkheden van recreatie op Walcheren, zondag was er een kerkdienst, maandag een gezamenlijke wandeling, dinsdag een culturele avond, woensdag een bezinningsavond, donderdag

voor de jongeren een volksdansavond en op vrijdag een bonte avond.

De gasten wisten waar ze aan toe waren. Alles straalde uit dat het een christelijk vakantieoord was met vakantiegangers van allerlei kerkelijke richtingen. Soms tot zeventien kerkgenootschappen bij elkaar. De recreatieleider moest in zijn zondagse preek zijn woorden wegen. Een gevoelig onderwerp zoals de kinderdoop werd vermeden want daar werd verschillend over gedacht. Wat een band schiep was dat men vakbondsgenoten onder elkaar was en iedereen in vakantiestemming was. Na veertig jaar was het voor de vakbond niet meer rendabel om 'Bos en Duin' te exploiteren en hield deze bijzondere vakantiebestemming op te bestaan.

Tienertoer, toen op tijd rijden nog heel gewoon was

Acht dagen met de trein reizen voor 20 gulden. Buurjongen Kees den Boer en ik maakten er onmiddellijk gebruik van toen de NS daar in 1969 voor het eerst mee kwam. Vanaf Zwijndrecht doorkruisten we het hele land. Dus ging het naar de Martinitorren in Groningen en de grotten in Valkenburg. We waagden ons zelfs over de grens.

door Willem Staat

Zeeland gebruikten we dat jaar alleen als doorreispunt. Eerst met de stoptrein naar Dordrecht en dan op naar Vlissingen. Daar stapten we op een prinsessenboot op weg naar Brugge: mijn eerste buitenlandse reis!

Breskens-Maldegem

In Breskens wachtte de bus van de Stoomtram Maatschappij Breskens-Maldegem. De chauffeur draaide twee kaartjes uit zijn automaat. Eén voor het

Nederlandse en een voor het Belgische deel van de reis. Van ons zuur verdiende zakgeld mochten we hooguit tien gulden per dag uitgeven, maar daar kwamen we niet mee toe. Behalve aan boot en bus gaven we ook geld uit aan frites en een frikadel bij een van de twee kotjes onder het Belfort in Brugge. We beklommen de toren en bezochten en passant het folkloremuseum.

Rondvaart

Ook maakten we een rondvaart door de grachten, die reien bleken te heten. Ze waren zwaar vervuild, maar volgens de gids had de burgemeester beloofd dat ze ooit schoon zouden zijn. We lachten erom, maar de man kreeg later wel gelijk. Na de ingewikkelde reis kwamen we 's avonds ruim voor de nacht weer thuis. Want toen hanteerde de NS nog de spreuk 'Veilig Vlug Voordelig' en was op tijd rijden nog heel gewoon.

Foto: privécollectie Willem Staat

Uit de puinhopen ontstonden vakantiebunkers

West-Zeeuws-Vlaanderen werd in de Tweede Oorlog hard getroffen door bombardementen. Bij het einde van de gevechten lag zo'n beetje alles plat wat bewoonbaar was. Naast het verdriet om de slachtoffers was er de wanhoop van alles kwijt te zijn.

door Margreeth Ernens

Om de woningnood te lenigen werden gezinnen tijdelijk ondergebracht in de Duitse bunkers aan de kust. De 'huurders' kregen het voor elkaar dat er elektra en water werd aangelegd. Dat tijdelijk liep soms uit tot jaren. Nadat er nieuwe woningen waren gebouwd, moesten de 'bunkerhuurders' weg. Dat ging niet zonder slag of stoot want men wilde de inmiddels flink verbouwde bunkers eigenlijk niet verlaten. Ondernemende 'huurders' zagen een gat in de markt en gingen de bunkers als vakantieverblijven uitbaten. Veel toeristen genoten in de ja-

Twee Goese gezinnen in De Zeemeeuw, 1953. Rechts de familie van Coby: vader, moeder, ouder broertje, Coby en haar jongere zusje (met brillette). De vader van Coby had een zelfontspanner op zijn fototoestel, dus ook hij prijkt op de foto. Volgens Coby is de foto op zondag gemaakt, want zij en haar zusje droegen een jurkje. | foto's archief Coby de Lange.

ren vijftig en zestig van een aangenaam verblijf in de bunkers in de duinen van Cadzand. In de jaren tachtig werd de laatste bunker in het gebied geruimd voor duinversterking in het kader van de Deltawerken.

VF-bunker De Zeemeeuw

Eén van de gasten die vakantie vierde in bunker De Zeemeeuw in Cadzand was Coby de Lange (76) uit Koudekerke. Ze was vijf toen ze er in 1953 met haar familie een week bivakkeerde. „Een

vriend van mijn vader bracht ons in zijn Kever, want wij hadden geen auto. We woonden toen in Goes en naast ons in De Zeemeeuw zat een ander gezin uit Goes. De man werkte op hetzelfde administratiekantoor als mijn vader, dus ik vermoed dat ze de bunker huurden via hun werk.” Coby vertelt dat de bunker speciaal voor manschappen was

gebouwd en dunnere muren had dan de gewone gevechtsbunkers. „Er waren later ramen en deuren in geplaatst, maar oorspronkelijk was het dus een Veldmatig Versterkte of VF-bunker. Naast de bunker lag het bunkerpad dat naar boven op het duin voerde. En overal stond prikkeldraad. Ik heb hele goede herinneringen aan die leuke vakantie!”

Puzzel nummer 21: Vakantie

In het letterveld zitten 36 woorden verstopt die met het thema 'vakantie' te maken hebben (horizontaal, verticaal en diagonaal). Na het wegstrepen hiervan blijven er acht niet-gebruikte letters over. Deze vormen, in de leesrichting, de in te sturen oplossing.

Z D N A L N E T I U B H H E E
O G N I P M A C B N O I S M R
N Z E E W I N D I T T I A E U
N E K N I R D U E T U I P R S
E E N A Y K T L E R L M E C T
H P P R M L S G C I A L N D R
O A V A E P O R R C A E U N A
E R R E L L E B E X S I V A N
D A P I F S E R E T K G A R D
E S L G N N T N E B A E K B K
B O A L N G Y I R N L W A E A
G L L O I S F I U O K L N N P
I O Z N E V L O G O U O T N D
L V O U W W A G E N S T I O A
N A V A R A C T E N T W E Z B

© Louis Kesteloo

ijs	camper	caravan	hittegolf
lol	cruise	drinken	speeltuin
vrij	golven	fietsen	uitslapen
kust	haring	parasol	vouwwagen
tent	hotels	relaxen	zonnebril
e-mail	ligbed	zeewind	zonnehoed
route	strand	duikbril	buitenland
villa	tolweg	kamperen	waterskiën
badpak	camping	vakantie	zonnebrandcrème

Puzzel mee en win een prijs

Stuur uw oplossing inclusief uw adresgegevens vóór 15 september 2024 naar puzzel@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere. Onder de goede inzenders verloten wij drie exemplaren van 'AMZ - Het verhaal van A tot Z', het jubileumboek van AMZ touringcars met nostalgische beelden van 100 jaar busreizen binnen en buiten Zeeland. Als unieke hoofdprijs kunt u het recent verschenen boek 'Goed Zeeuws, goed bont' winnen, geschreven door Jeanine Dekker en Jan van Broekhoven. Een echt vakantieboek boordevol Zeeuwse tradities,

spelletjes en zelfs een Zeeuws kwartet (ter beschikking gesteld door uitgeverij Het Paard van Troje).

Zeg tegen vormgever Jan van Broekhoven dat het bont mag en hij maakt het nóg bonter. Vraag Jeanine Dekker om bijzondere Zeeuwse weetjes en spelletjes op te duiken en ze komt aan de oppervlakte met een sleepnet dat opscheurt onder het gewicht van interessante en guitige verhaaltjes.

Het resultaat is het boek 'Goed Zeeuws goed bont' met als ondertitel 'Een foliant boordevol Zeeuwse tradities, maar dan nog nét iets oubolliger'. Verrassend zijn de verbanden die worden gelegd met andere landen. In Duitsland

Goed Zeeuws goed bont, Jeanine Dekker en Jan van Broekhoven, 2024 Het Paard van Troje, Goes, 96 blz

werd het 'Vogelspiel' gespeeld dat verwant is aan het Zeeuwse Slabberjan, de platte strohoed die begin 1800 deel uitmaakte van het vrouwenkostuum op het Zeeuwse platteland komt uit de Franse mode en de heimwee van Italianen die hun land verlieten is terug te horen in een liedje dat op Walcheren veel gezongen werd.

Leuk dat grappig ook onderhoudend en leerzaam kan zijn. Wie uitgelezen is kan daarna nog het (let op de spelling) Quartetspel spelen, dat een beroep doet op je kennis van de provincie. Jammer alleen dat het uit zo'n leuk doe-boek moet worden geknipt. (PdJ)

Vijf hoofdprijzen

Maar liefst vijf hoofdprijzen voor puzzel 19 zijn er de afgelopen tijd uitgereikt. Vijf hoofdprijzen omdat Zeeuws Weerzien vijf jaar bestaat en we daar een extra feestelijk tintje aan willen geven. Hoewel puzzel 19 niet goed was afgedrukt in de krant, kregen we toch veel goede inzendingen binnen. De oplossing van de jubileumpuzzel was **KLEDERDRACHTMUSEUM**.

Lees de vijf verhalen over onze puzzelwinnaars op onze website: www.zeeuwsweerzien.nl/puzzel/

Als eerste kreeg Monique Janse uit Middelburg tijdens een leesbijeenkomst in Middelburg het boek 'Bèl, bèl! - Zeeuwse Streekdrachten in een ander daglicht' van Jacques Cats overhandigd door Zeeuws Weerziensecretaris Hanneke de Vroe. Dat Monique juist op 30 april, vroeger Koninginnedag, de prijs kreeg overhandigd was extra feestelijk omdat Monique op Koningsdag, 27 april, 52 werd. Maar daar blijft het niet bij, haar oudste dochter is geboren op 30 april. Een heerlijk oranje tintje dus.

De derde hoofdprijs. Een aquarel-pentekening van een Zeeuwse ringrijder van de hand van kunstenaar Thea van Soelen, viel in Kamperland. Rinus van de Kreeke (76) en zijn vrouw Nellie houden van 'Zeeuwse dingetjes' en dit kunstwerk past daar heel goed bij.

Prijswinnaars puzzel nummer 20

De juiste oplossing was: **Oran-jbloesem**. De volgende goede inzenders krijgen het boekje 'Zeeuws dozijn, portretten van sterke vrouwen', uitgegeven en ter beschikking gesteld door ZB Bibliotheek van Zeeland, thuisgestuurd: Mevr. M. Joosen, Krabbendijke; Mevr. J. Labat, Assebroek; T. Langenberg, Biervliet. De hoofdprijs, de DVD 'Oranje ontmoet Zeeland' (uitgegeven in opdracht van Provincie Zeeland ter gelegenheid van het 25-jarig regeringsjubileum van HM Koningin Beatrix), is gewonnen door mevr. I. Buitier-Zielhuis uit Veere. Wij nemen contact met u op voor de overhandiging van deze prijs.

Mevrouw Van der Male-Van Vossen (88) uit Sint Annaland kreeg als tweede haar hoofdprijs uitgereikt: de paperback 'Ons bin de leste' van Ellen de Vriend met verhalen en foto's over de streekdracht van Walcheren. Mevrouw Van der Male is blij dat ze de puzzeloplossingen gewoon per post kan sturen, „want als dat niet meer kan, hoef ik nergens meer aan mee te doen.”

Het boek De Zeeuwse Streekdrachten, hoofdprijs nummer vier, werd aan Joke Mol (61) uit Waarde overhandigd door Jolien Sturm, één van de makers van het boek. De dames bleken aangetrouwde familie te zijn en hebben beiden streekdracht als hobby. En dan raak je voorlopig niet uitgepraat!

De laatste hoofdprijs viel in het buitenland, in Kieldrecht om precies te zijn, want ook daar wordt Zeeuws Weerzien gretig gelezen. Franki Cap (76) won het borduurpakket van een speldenkussen, een uniek ontwerp van de Zeeuwse knoop dat exclusief is ontworpen in en voor Museum Veere. Meneer Cap is blij met zijn prijs, hoewel hij (nog) niet kan borduren („Ik denk dat ik een cursus moet gaan volgen.”). Hij ontvangt het borduurpakket in juni tijdens een leesbijeenkomst in Hulst.

Konijn maakte een eind aan bijzondere vakantie

Vakantie herinneringen...het is meer mijmeren. Dat doet een mens als hij of zij boven de 80 is. Kees Laban uit Tholen is daarin geen uitzondering. Nu 81 jaar oud vertelt hij een verhaal over een vakantie van ruim 70 jaar geleden.

door
Jopie Meerman - Ottevanger

„Wij, mijn vrouw en ik, reisden samen heel wat af: we gingen naar de sneeuw, maar ook naar Indonesië, Zuid-Afrika, en in Kenia zagen we de big five. Daar had je als kind nooit van durven dromen. Je ging naar school, net als je zussen en broer. En in de

vakantie? Dan speelde je buiten, ging naar de zeedijk. Niet met je ouders, die waren druk bezig. Mijn vader had een schildersbedrijf, wat ik later heb voortgezet. Ik was nog geen tien jaar toen ik met een oom en tante van moeders kant naar Woerden reisde. Ik weet niet of ik dat wilde, je ging gewoon met tante Mina en oom Piet mee. Ze hadden kinderen, maar die waren veel ouder dan ik.

Treinreis

De treinreis naar Woerden was al bijzonder, dat had ik nog niet meegemaakt. En op mijn logeeradres, ik zou wel vier weken daar blijven, hadden ze een echte step. En nog mooier, een accordeon! Ook had ik een hengeltje waarmee ik mocht gaan vissen. Genoeg te beleven dus. Bijzon-

der was ook dat daar in de buurt een kamp was waar mensen woonden die uit de Molukken kwamen. En daar speelde ik met die kinderen.

Nu kan de jeugd die vakantie viert soms tot ver over de grenzen bellen of appen naar het thuisfront om hun avonturen, bijna op hetzelfde moment, te vertellen. Toen niet. Je maakte het gewoon mee. Later kwamen ze het thuis wel te weten.

Verantwoordelijk

Tot er gebeld werd dat mijn konijn had gejongd. Ik had dat beestje achter moeten laten. Ik vertrouwde erop dat daar goed voor werd gezorgd. Maar toen er jonge konijntjes waren, toen moest en toen zou ik naar huis. Nee, ik had geen heimwee. Echt niet. Ik had gewoon, zo jong als

Kees Laban, hier nog maar 10 jaar, had als kleine boer enkele konijnen in zijn veestapel. | Foto Collectie Familie Laban

ik was, verantwoordelijkheidsgevoel. Een zoon van oom en tante, die met de trein richting Middelburg moest, nam me mee terug. Zette me in Bergen op Zoom uit de trein en ik ging alleen met de bus naar Tholen. Einde vakantie.

Geen big five gezien, maar ik kon gelukkig gewoon op kraamvisite bij mijn eigen Thoolse konijn. Dat het niet echt mijn konijn was bleek later toen een man het beestje in een jutezak meenam. En dat was niet voor een vakantie.”

Eten op de camping: spaghetti met Smac

Wat eten pubers op vakantie? Als ik zo eens rondvraag, hoor ik dat ze vooral all-inclusive gaan. Eten waar, wanneer en waarin je trek hebt. Dat was bij ons, meer dan vijftig jaar geleden, heel anders. Wat aten wij? Van alles, maar in elk geval niet gezond.

door Mieke van der Jagt

Ik herinner me een vakantie op camping Moens in Domburg. Daar zaten alleen maar jongeren en er werd erg weinig geslapen, alleen 's ochtends een beetje. Ene meneer Slabber zorgde dat het niet al te ver uit de hand liep met herrie en vuur. Fik stoken mocht niet, dus wie warm wilde eten moest zich behelpen met een campinggasje: een blauw tankje met een éénpits brandertje erop geschroefd.

Drie pannetjes

Het werd, curieus genoeg, verkocht met een nestje van drie pannetjes en een deksel, dat ook kon dienen als koekenpan. Met een grijpertje kon je de hete pannen of blikken van het vuur

halen als het gaar of warm was. Dat is: als het ooit gaar of warm werd.

Natuurlijk was er wel een friettent of een chinees in de buurt, maar jongeren uit die tijd konden zich dat hooguit één keer veroorloven. Ze moesten immers bij de supermarkt heel vaak om bier of wijn en dat kostte ook wat. Voor sommigen was de vakantie niet geslaagd als de hele tent op het eind niet rondom was volgebouwd met emballage.

Smac

Het begon meestal wel opgewekt met een keertje spaghetti koken met Smac en tomatenketchup. Maar al gauw kwamen de blikken nasi van Koen Visser op het menu of de blikjes wonderstamppot van Maggi. Ravioli in blik was er ook en witte bonen in tomatensaus vulden ook fantastisch.

Wie het (anderszins misschien twijfelachtige) geluk had een militair in de familie te hebben, kon vaak “componenten-eenheden” mee krijgen, soldatenvoeding die over de datum dreigde

te raken. Het was een kartonnen doos met werkelijk alles in groene blikken. Een bijzonder soort krentenbrood smaakte fantastisch tot je er een tweede sneetje van nam. Dan hoefde je het nooit meer.

Keiharde biscuits

Er waren blikken met spinaziestamp met varkensvlees, erwtjes met pommes carrées en gehaktballen, hutspot en nog veel meer. Alles smaakte hetzelfde. Maar er zaten ook blikken in met keiharde biscuits en dito chocolade: best lekker. Er was kaas, jam en leverpastei in een literblik, die meteen na opening donkerbruin werd. Verder hadden we koffie, thee en zelfs kleine pakjes sigaretten zonder filter. De ossenstaartsoep was prima, maar vulde nauwelijks. Ik weet niet hoe de soldaten het deden op bivak, maar wij aten alles lauw. Niemand kon wachten tot het campinggasje de boel warm had gemaakt. Maar, zoals de ouders al zeiden bij het uitzwaaien: honger maakt rauwe bonen zoet.

Foto: archief familie Van der Jagt

Marleen Hulshof

Ik wil in elk dorp een afhaalpunt

Een oproepje in de PZC ergens in 2022 deed 't 'm voor Marleen Hulshof (71) uit Middelburg. Er werden vrijwilligers voor de leesteam van Zeeuws Weerzien gezocht en hoewel ze de krant niet kende vond ze dat dat wel bij haar paste.

„Het leek me heel leuk om te doen, dus ik heb me aangemeld. Ik ben toen ook de krant gaan lezen en was meteen heel enthousiast.” Marleen zag al gauw dat er heel wat meer bij Zeeuws Weerzien komt kijken. „Er werden ook vrijwilligers

gevraagd om geschikte locaties voor leesbijeenkomsten te zoeken. Daar hadden ze niemand voor, dus dat ben ik toen gaan doen. Die locaties zijn er wel, maar

soms zijn er dan nog geen leesteamleiders. Eer dat weer allemaal rond is ben je een stuk verder.”

Huisartsen

Al zoekend naar locaties bedacht Marleen dat ze ook best langs huisartsenposten kon gaan. Veel huisartsen waren

afhaalpunt voor de krant, maar in coronatijd werd dat stopgezet. „Afhaalpunten zijn heel belangrijk. Je moet kijken waar veel ouderen komen. Alle ouderen gaan

Onze Vrijwilliger

naar de huisarts, dus dat is een heel geschikte plek. Belen naar die praktijken helpt niet, ze hebben het allemaal druk, dus ga ik er persoonlijk naar toe en geef uitleg. Vaak zijn ze dan enthousiast en worden (weer) afhaalpunt. Zo kom ik nog eens bij de

dokter”, zegt ze lachend. In bijna alle regio's is ze inmiddels geweest. „Het kost veel tijd, maar die heb ik genoeg. Mijn man is geen Zeeuw. Hij chauffeert en komt dan op plekken die hij niet kent. Twee vliegen in één klap.” Marleen is ervan overtuigd dat ze met persoonlijke aandacht meer mensen bereikt. „Je moet je gezicht laten zien, je stem laten horen. Ik wil in elk dorp een afhaalpunt. Dit is leuk en als oudere mag je gewoon doen wat je leuk vindt.”

De kampwinkel van camping Wilhelminahoeve aan de Hogenboomlaan in Renesse. | Foto: Simon de Wit

Een zomerbaantje in de kampwinkel

Eén zomer – in 1965 – werkte ik in de vakantie in de kampwinkel van camping Wilhelminahoeve aan de Hogenboomlaan in Renesse. Het was niet in de winkel zelf waar kruidenierswaren en wat souvenirs werden verkocht, maar in een aanpalende dependance.

door Ans van Nieuwhuijze

Mijn winkelwaar bestond uit ansichtkaarten van de camping en van Renesse, veel snoepgoed en spelletjes. Ook was ik inzamelerspunt van lege flessen. Op veel van die flessen zat toen nog statiegeld. Elke morgen kreeg ik vanuit de winkel een voorraadje wisselgeld. Vooral op donkere dagen

– en die waren er die zomer nogal wat – was ik daar vrij snel doorheen. Dan besloten de campingasten de lege flessen en potjes rond hun tent of caravan te gaan inwisselen. Op zonnige dagen lieten ze de boel de boel en togen ze naar het strand of verder het toen nog net geïsoleerde eiland op.

Snoepgoed

Het was altijd leuk om te zien hoe kinderen lang aarzelden aan welk snoepgoed zij hun centjes zouden besteden. Er was veel meer keuze dan ze zakgeld voor die dag hadden gekregen. De werkdagen waren vrij lang, ook doordat ik doorgaans op de fiets van Brouwershaven naar Renesse en vice versa reed. Alleen op dagen dat het erg veel regende en het uitkwam met zijn werk bracht en haalde mijn vader me met zijn Volkswagen Kever.

In die vakantieweken kreeg mijn school-Duits een flinke opkikker, vooral door het alledaagse taalgebruik van de klanten. Eén oudere Duitse dame had zich het Nederlands eigen gemaakt en ze sprak dat dan ook steeds. Ik herinner me dat ze een keer kaarten had gekocht en bij het afrekenen vroeg zij: 'Heeft u ook postzegeltjes?' Die had ik en ze rekende af met – uiteraard – Nederlandse gulden.

Er was voor de uitbaters van de echte kampwinkel die zomer één rampdag. De Keuringsdienst van Waren sloot de winkel: er lag te veel zand. Er moest eerst worden schoongemaakt. De echtgenote barstte in huilen uit, wat geruime tijd aanhield. Met het personeel ging ze aan het poetsen. Ik werd daarvan vrijgesteld, want mijn tokootje bleef open. De volgende dag was alles weer in bedrijf.

Een bolderkar vol kogels en granaten

Ze behoorden tot de eerste toeristen op Noord-Beveland, dat vlak na de Tweede Wereldoorlog nog niet was ontdekt. En zeker niet door Duitsers, die er nu massaal neerstrijken.

door Peter de Jonge

Dominee Metselaar uit Goes kocht in 1948 voor 500 gulden een zogenaamde Nissenhut, vernoemd naar de Canadese uitvinder Peter Norman Nissen. Vlak na de oorlog gebouwd door aannemer Lucieer uit 's-Heer Arendskerke. Een huisje met een kenmerkend gebogen dak van golfplaat in de Onrustpolder bij Kamperland. De aankoop werd betaald uit de opbrengst van de extra preken die de dominee gaf op zondagmiddagen, wat minimaal 2,50 per week opleverde. Fré Metselaar herinnert zich nog zeer levendig de vakanties met het gezin bestaande uit vader, moeder en (op het laatste) acht kinderen. „Het spannendste en mooiste waren de schorren, een door eeuwen getij gevormd stelsel van mini-eilandjes met kreken ertussen. In dat gebied verloor je alle contact met de rest van de wereld. Het was toen nog zó stil op ons strand dat je

bij noordenwind mensen op het strand van Schouwen kon horen praten. Zeehonden lagen op een zandbank te zonnen, soms spoelde een bruinvis aan.” Ze mochten spelen en ravotten zoveel ze wilden. Nergens gevaar. Vergeleken met de vermaaksindustrie van nu was er toen bijna niets. „Maar voor ons was dat juist alles”, weet Fré Metselaar. Zoals in het eerste jaar dat ze er vakantie vierden: de vondst van een berg zinken stuivers en kwartjes, afkomstig van de Duitsers en nog steeds geldig. Het werd omgezet in snoep. „Dat was wekenlang smullen.” Het was niet het enige dat de Duitsers hadden achtergelaten. „In de bunkers zat nog volop luchtafweergeschut. We verzamelden kogels, hulzen en granaten. De granaten en kogels werden onder in de bolderkar gestopt, het jongste kind er bovenop en zo ging het mee naar onze Nissenhut. Onze ouders wilden de vondst op het gemeentehuis van Wissenkerke aangeven, maar omdat dat zo'n gedoe was werd de boel in de sloot naast ons huisje gegooid.” Terug op school in Goes vertelde Fré trots dat ze hélemaal naar Noord-Beveland op vakantie waren geweest. Alle klasgenoten waren stikjaloers.

De familie Metselaar bij hun vakantiehuis, een Nissenhut bij Kamperland, waar later Hotel Camperduin verrees. | Foto Archief familie Metselaar.

Logeren bij tante Coleta in Vlissingen

Als bijna zesjarig jongetje uit Hilversum liep ik in de zomer van 1946 met mijn moeder op de Badhuisweg in Vlissingen op weg naar het strand.

door Hans van Spanning

Hier werd ik verrast door een voor mij volstrekt onbekend ruisend geluid. „Dat is de zee”, zei mijn moeder. We gingen een hoge trap op met aan beide kanten een gebeeldhouwde leeuw. Boven aangekomen zag ik het strand, maar mijn aandacht werd vooral getrokken door de lichte golfslag van de Noordzee. Ik had nooit eerder de zee gezien. Een onvergetelijke gebeurtenis. Een jaar na de bevrijding was de reis van Hilversum naar Vlissingen niet eenvoudig. Het openbaar vervoer functioneerde nog gebrekkig. We konden met een vrachtrijder meerijden naar

Goes. Vandaar ging de tocht in legerauto's naar Vlissingen. Op Walcheren reden we over een smalle landstrook die aan beide kanten was omgeven door water.

Geert van Oorschoot

In Vlissingen logeerden we in de Nieuwstraat bij mijn tante Coleta, de oudste zuster van mijn moeder. Coleta van Oorschoot-Rouw zou later bekend worden als hoofdpersoon in het boek 'Mijn tante Coleta' van Geert van Oorschoot. Zij was een actieve doortastende vrouw die gewend was veel werk te verzetten. Haar man, mijn oom Piet van Oorschoot had, sinds het eerste jaar van hun huwelijk, een vorm van MS. Mijn ouders bevestigden mij later dat de hoofdpersoon in het boek van Geert van Oorschoot dezelfde was als mijn tante Coleta, maar dat de intieme relatie die ze in het boek met hem had, op fantasie berustte. Ik heb een bijzondere relatie

Coleta van Oorschoot-Rouw | Foto archief Hans van Spanning.

met Zeeland. Mijn moeder Henriette Isabella (Jet) Rouw werd in Vlissingen geboren. Haar vader, mijn opa, M. Rouw werkte bij de Provinciale Stoombootdiensten. Mijn grootvader F.J.G. van Spanning was met zijn gezin in 1926 als districtsbestuurder

van de Algemene Nederlandse Metaalbewerksbond naar Vlissingen gekomen. In 1928 trad hij op als stakingsleider van de bekende langdurige staking bij scheepswerf De Schelde.

Gemobiliseerd

Mijn vader Frederik Gerrit (Frits) van Spanning volgde in Vlissingen de zeevaartsschool. Toen hij in de zomer van 1939 met studieverlof terugkwam van een reis, werd hij gemobiliseerd en bij de marine in Veere geplaatst. Enkele dagen voor het uitbreken van de oorlog op 10 mei 1940 werd mijn vader naar Den Helder overgeplaatst. Na de capitulatie gingen mijn ouders in Hilversum wonen, waar zij introkken bij mijn grootouders, die in 1937 van Vlissingen naar Hilversum waren gegaan. Hier werd ik op 2 oktober 1940 geboren. In Vlissingen was het altijd een bijzondere belevenis als er een harde wind stond De golven sloegen in 1946 rechtstreeks te-

gen de muur van de Boulevard, waardoor het water er overheen sloeg. Samen met andere jonge kinderen ging ik dan gehurkt achter het muurtje zitten, waardoor je niet nat werd. Het standbeeld van Michiel de Ruyter heeft in die tijd grote indruk op mij gemaakt. De kennismaking met deze zeeheld heeft de liefde voor de geschiedenis in mijn verdere leven een geweldige impuls gegeven.

Wat weet u er nog van?

Complimenten voor de krant

Met veel plezier heb ik de 20e editie van Zeeuws Weerzien gelezen. Hoewel ik geen echte Bressiaander ben (wij hebben daar een vakantiehuisje) vond ik het toch erg leuk om alle herinneringen en wetenswaardigheden van de Zeeuwen met en over het koningshuis te lezen. Ik ben zelf Oranjegezind opgevoed én geboren in 1950, dus het sprak me wel aan. Vooral de grote foto op de middenpagina deed me herinneren aan alle jaren, dat ik met mijn moeder en zusje op 30 april naar paleis Soestdijk toog om het defilé langs het Paleis te zien trekken. Ook heb ik zelf met de Gymnastiekvereniging meerdere keren in het defilé meegelopen. Maar waar ik eigenlijk benieuwd naar ben: op de laatste pagina meen ik niet prins Willem-Alexander maar zijn broertje Friso te herkennen op de foto waar hij uit de beker van Maximiliaan drinkt. Ik ben benieuwd of u bij iemand kan informeren of ik gelijk heb? Maar, nogmaals: complimenten voor de leuke krant!

Nel van Alken-van Hilten

London is the place for me

Toen mijn vrouw en ik in de jaren zeventig van de vorige eeuw in Zaamslag woonden, gingen we voor het eerst samen op vakantie en brachten we vaak een lang weekend door in Londen. We voeren met de provinciale boot van Breskens naar Vlissingen, waar we inscheepten op een veerboot van de Olau Line, die ons naar Sheerness bracht. Van daar reisden we per trein naar de wereldstad Londen. Overdag bezochten we tal van bezienswaardigheden, zoals de Tower, Westminster Abbey, Kew Gardens en diverse bekende musea. 's Avonds bezochten we bekende musicals, zoals Jesus Christ Superstar en Evita. Het was werkelijk heel bijzonder om zo onze eerste vakantietrips te mogen beleven. Later hebben mijn vrouw en ik samen nog veel gereisd in Europa en de USA. Maar onze vakanties in Londen blijven onvergetelijk. Helaas is mijn vrouw inmiddels overleden en vind ik (1934) een bustochtje naar Oostburg tegenwoordig al een hele onderneming.

C.J. Boeije, Terneuzen

Familie herkend

Tijdens de leesbijeenkomst in Ritthem herkende Lien Osté twee mensen op de grote defiléfoto (pag 8/9): het paar dat voorop met het bordje Nieuwen Sint Joosland loopt is Janna Poppe en Izak Joosse. „Dat was de broer van mijn opa”, vertelde Lien. (Lien Osté woont in Ritthem)

ZB Krantenbank Zeeland Algemeen Handelsblad 24 maart 1953 pag. 1

Werkbezoek Juliana na watersnoodramp

Op pagina 11 van Zeeuws Weerzien nr 20 is een artikel gepubliceerd over het bezoek van koningin Juliana aan Stavenisse. Volgens mij is hier een verkeerde foto geplaatst. Op maandag 23 maart 1953 bracht zij, behalve aan Stavenisse, ook een bezoek aan Schouwen-Duiveland en Zuid-Beveland, met name aan het dorpje Oostdijk gelegen tussen Krabbendijke en Kruiningen waar in de rampnacht van 1 februari 1953 ook een aantal mensen was verdronken. De koningin bracht een aantal dozen mee met dekens en kinderkleertjes om te verdelen onder

hen die dit het meest nodig hadden. Op de foto in Zeeuws Weerzien nr 20 zien we linksonder de meegebrachte dekens en kleertjes. Behalve de koningin zijn herkenbaar op deze foto: burgemeester M. Vogelaar van Kruiningen (midden) en opperwachtmeester Van Hoepen van de rijkspolitie (links boven). Volgens mij is de foto gemaakt op Oostdijk. Ter illustratie heb ik een foto bijgevoegd waarop de koningin is afgebeeld tussen een aantal inwoners, met tussen haar en een boerin burgemeester M. Vogelaar van Kruiningen.

Kees Stevense

Hand van Pieter

Met plezier lees ik Zeeuws weerzien. Nu stond op blz. 15 van de vorige editie een foto ingezonden door Adri Haaij waarbij zijn opoe samen met een andere boerin in klederdracht een pop aan Pieter van Vollenhoven aanbiedt. Ik vond in mijn fotocollectie twee foto's die hieraan vooraf zijn gegaan. Op de foto hierboven de zeven dames van de bejaardensociëteit met de pop en op de foto hieronder vier dames met de man van de krant. De heer aan zijn rechterkant is de echtgenoot van één van de dames. Alle namen staan nog achterop de foto behalve de naam van de man van de krant.

Nel Minnee

Wilt u reageren op een artikel uit deze krant?

Stuur uw reactie naar redactie@zeeuwsweerzien.nl of Postbus 33, 4350 AA Veere. Komt er een herinnering bij u op naar aanleiding van één van onze bijeenkomsten? Ook die ontvangen wij graag.

Zeeuws Weerzien met de post

Graag wil ik u complimenten met Zeeuws Weerzien: een fantastisch initiatief, heel boeiend en prachtig uitgevoerd! Zes jaar geleden verhuisde ik van Walcheren naar Heinkenszand waar Zeeuws Weerzien bij onze supermarkt ligt, een echt trefpunt. Nu gaat het Oranje Boven nummer met de post naar een oude vriendin, Johanna Deij, de 90 gepasseerd. Zij verhuisde met haar man Ko naar Brabant om dichterbij de kinderen te wonen. Zij mist Zeeland enorm en door de kranten na lezing aan haar door te sturen doe ik haar een groot plezier.

Marianne Beerman-Kok, Heinkenszand

Stokvis in Oostenrijk

Nee, een prijs heeft Corrie Huibregse-Minderhoud uit Westkapelle niet gewonnen met de puzzel uit de vorige editie, maar over één van de in te vullen woorden -STOKVIS- weet ze wel een prachtig verhaal te vertellen. Het gaat over twee Westkappelse mannen die naar Oostenrijk op vakantie gingen. Toen ze daar aangekomen waren en iets gingen eten of drinken hoorden ze ineens iemand in onvervalst Westkappels zeggen: "Stienkt ut bie Dôône de Witte nog aoltied zô ni stokvis in de wienkel?" De mannen vielen haast van hun stoel van verbazing. Hoe kan het dat er iemand die ze niet kennen van het dorp hun zo in het eigen dialect aanspreekt? Het werd al snel duidelijk, want de spreker bleek de dochter van de Westkapelse huisarts Huygens te zijn. Zij was na de oorlog naar Oostenrijk vertrokken en daar gebleven. Het spreekt vanzelf dat de mannen nog lang gezellig met haar hebben gepraat.

Corrie Huibregse-Minderhoud

Mijn eerste vakantie

Wij woonden in Sint-Maartensdijk. Wij gingen op vakantie in Haamstede. Onderweg maakten we gebruik van de pont van Zijpe. Dat was al een heel avontuur. In Haamstede kwamen we in een totaal andere wereld. Het strand stond vol met windschermen. Wij stonden met ons windscherm naast dominee Zwanenburg uit Stavenisse met zijn gezin en windscherm. Je hoefde de provincie niet uit te gaan om in een andere wereld te belanden!

Hans van der Stel, Tholen

Werkbezoek

Voordat prinses Beatrix koningin werd, bezocht zij met prins Claus diverse regio's om kennis te nemen van de problematiek die daar speelde. Zo bezochten zij in 1972 Tholen. Daar spraken zij met burgemeester Van Boeijen en de directeur van het welzijnsorgaan, de heer W.Chr. van der Stel (mijn vader) en anderen. In de Eendrachtbode en de PZC van 28 september 1972 staat hiervan een fotoverslag. Wat opvalt, is dat het prinselijk paar toen nog jong was...

Hans van der Stel, Tholen

Meelstreep

Bij de grensoversteek van de majesteit in Zeeuws-Vlaanderen (artikel p. 6 van de vorige editie) was die meelstreep niet getrokken omdat er geen verf te krijgen was, maar omdat men er niet op tijd aan had gedacht. Te laat om naar de winkel te gaan en de verf te laten drogen. Daarom snel uit een huis een beetje meel gehaald om te strooien en zo de grens te markeren.

Het artikel over De Groe, dat er op de St. Anthoniusschool zo weinig aandacht was voor de komst van de koningin, zal zeker waar zijn. Het was een katholieke school, die hadden weinig op met het koningshuis omdat dat protestant was. We hebben jaren een prima verstandhouding gehad met onze katholieke burens en zij vertelden me dat.

Heleen Joosse-De Rijk, Zwijndrecht

Tripje naar Parijs

Toos Verdonk uit Middelburg maakte in 1958 een tripje naar Parijs met haar man Ton en hun vrienden Henk en Janny. „We hadden onze baby gedumpt bij opa en oma die dat heerlijk vonden. Volgens mij was de auto een Renault, zo'n mooi model, maar wel krap van binnen met vier mensen. De reis was een hele onderneming en een eindje voor Parijs kregen we ook nog panne. We sliepen in een hotel en dat had een heel raar bed, dat bleef maar trillen”, vertelt Toos tijdens de leesbijeenkomst in Middelburg. Henk was taxi-chauffeur in het familiebedrijf Blanken en wist veel van de omgeving. De Firma Blanken maakte toen veel dagtochten naar België. „We hebben genoten en heel veel gezien, ook de Sacre Coeur natuurlijk.”

Nog veel meer herinneringen van lezers, zoals de herinnering van Tonia Blakenburg aan een vakantie vol heimwee naar huis, leest u op onze website www.zeeuwsweerzien.nl onder het tabblad 'van lezers'.

Veel leesplezier!

Samen lezen en herinneren

Uitnodiging

Wat weet u er nog van?

De zon gaat weer schijnen, het is zomer! We maken plannen voor mooie tripjes, een dagje naar het strand of wellicht een verre reis. Dat ging vroeger wel anders. Niet iedereen kon op vakantie. Er werd gewerkt op het land of er was simpelweg geen geld voor vertier. Herinnert u zich nog de eerste keer dat u op vakantie ging, alleen of met familie? Waarheen ging de reis? Beleefde u spannende avonturen? Wij horen uw verhalen graag.

Geef u op voor een bijeenkomst

Kom langs op één van de locaties verspreid over Zeeland. Vrijwilligers van Zeeuws Weerzien zijn aanwezig om u welkom te heten met een kopje koffie of thee. Zij gaan graag met u in gesprek over het thema van deze krant. Uw herinneringen vormen een goede aanvulling op de Zeeuwse verhalen die wij verzamelen.

Toegang

De toegang is gratis. Neem gerust een kennis en/of buurman buurvrouw mee. Op sommige locaties vragen wij een vrijwillige bijdrage voor een kopje koffie of thee.

Aanmelden

U bent altijd welkom, maar bij voorkeur horen wij graag of wij op uw komst mogen rekenen. Dit kan op de volgende manieren:

• Stuur een e-mail aan Rina Cevaal via leesteam@zeeuwsweerzien.nl (vermeld duidelijk de locatie waar u naartoe komt en met hoeveel personen)

OF

• Vul onderstaande bon in en stuur deze in een gefrankeerde envelop aan: Zeeuws Weerzien, Postbus 33, 4350 AA Veere

Kijk op www.zeeuwsweerzien.nl/leesteam voor actuele informatie en (nieuwe) bijeenkomsten bij u in de buurt.

Gelukt en missie geslaagd! Ook koning Willem-Alexander loopt weg met Zeeuws Weerzien! Hoe kan het anders, want dit themanummer over Zeeland en de Oranjes gaat ook over hem. | Foto Jan Zweemer

Koning te rijk met Zeeuws Weerzien

door Hanneke de Vroe

Oranje boven! Dinsdag 21 mei wist webmaster/eindredacteur Margreeth Ernens van Zeeuws Weerzien ons laatste nummer – met als thema Zeeland en Oranje – te overhandigen aan de koning. Die was op bezoek bij de 200-jarige ringrijdersvereniging Nieuwland. Willem-Alexander nam het exemplaar niet alleen in ontvangst, hij las er ook meteen in. We hopen dat ook hij warme herinneringen deelt (met zijn echtgenote?) aan de leuke foto's van de bezoeken die hij als jonge prins aan Zeeland bracht. Maar er was meer reden voor een feestelijke stemming. De leesbijeenkomsten van Zeeuws Weerzien waren genomineerd voor een felbegeerd Appeltje van Oranje 2024. Een prestigieuze prijs van 25.000 euro, die dit jaar door het Oranje Fonds wordt uitgereikt aan een initiatief dat een succesvolle bijdrage levert aan het thema 'eenzaamheid verminder je samen'. Zeeuws Weerzien scoorde bij de publieksstemming van de 50 nog in de race zijnde projecten een zevende plaats. Daarvoor zijn we alle stemmers enorm dankbaar. Het is een prachtig resultaat, gezien het competitieve speelveld met vele landelijk opererende organisaties. Op zaterdag 8 juni kregen alle 50 genomineerden de kans zich nog één keer te presenteren voor de jury van het Oranje Fonds. Helaas is Zeeuws Weerzien

daarbij niet doorgedrongen tot de laatste ronde. De tien overgebleven projecten feliciteren wij echter van harte met de terechte pluim voor hun maatschappelijke inzet.

De jury benadrukte in haar toelichting de geweldige prestatie van alle genomineerden om het zo ver te hebben geschopt. Dit compliment willen wij vooral doorgeven aan onze vrijwilligers, die zich met hart en ziel inzetten voor de vermindering van eenzaamheid onder ouderen in Zeeland.

Als aanmoediging voor de verdere ontwikkeling van onze activiteiten ontving het bestuur van Zeeuws Weerzien een cheque van 1500 euro van het Oranje Fonds. Vanzelfsprekend een welkome verrassing, maar nog niet genoeg om onze groeiende ambities in de nabije toekomst te kunnen realiseren. Wij hopen daarom op blijvende steun van onze sponsors en donateurs.

De activiteiten van Stichting Zeeuws Weerzien worden in 2024 financieel ondersteund door:

Provincie
Zeeland

Oranje
Fonds

VSBfonds,
iedereen doet mee

Monuta Helpt

STICHTING HET RUC: MAAGDENHUIS

P
Z
C
S

Naam: _____

Telefoonnummer (voor noodgeval, niet verplicht): _____

Ik kom met persoon/personen naar de bijeenkomst:

ZEEUWS-VLAANDEREN

Bibliotheek Hulst

Vismarkt 1, 4561 AZ Hulst

- ☐ maandag 15 juli, 14.00 uur
- ☐ maandag 19 augustus, 14.00 uur
- ☐ maandag 16 september, 14.00 uur

Buurthuis de Triangel

Korte Kerkstraat 26, 4531 CL Terneuzen

- ☐ donderdag 29 augustus, 13.30 uur

Gemeenschapshuis De Warande

Wilhelminastraat 43, 4564 AD St. Jansteen

- ☐ donderdag 17 oktober, 14.30 uur

BEVELANDEN

Dorpshuis

Nieuwe Kerkplein 15, 4423 AC Schore

- ☐ dinsdag 16 juli, 15.00 uur

De Vroone

C.D. Verekestraat 74, 4421 CE Kapelle

- ☐ dinsdag 23 juli, 15.00 uur

Inloophuis

Poelvoordestraat 1, 4431 BP's -Gravenpolder

- ☐ donderdag 8 augustus, 10.30 uur

SVRZ Erasmuspark

Troelstralaan 160, 4463 XZ Goes

- ☐ dinsdag 20 augustus, 10.30 uur

Stichting Ouderenzorg Noord-Beveland - Amaliahof

Eduard Flipselaan 1, 4491 GS Wissenkerke

- ☐ vrijdag 6 september, 14.00 uur

THOLEN

Annahof

Havenplein 39, 4697 EM Sint Annaland

- ☐ vrijdag 19 juli, 10.00 uur

WALCHEREN

ZB Bibliotheek van Zeeland

Kousteensdijk 7, 4331 JE Middelburg

- ☐ dinsdag 25 juni, 14.00 uur
- ☐ woensdag 24 juli, 14.00 uur
- ☐ dinsdag 27 augustus, 14.00 uur
- ☐ woensdag 25 september, 14.00 uur

Bibliotheek Vlissingen

Spuikomweg 7, 4381 LZ Vlissingen

- ☐ woensdag 3 juli, 14.00 uur

Korenmaat

Kapellestraat 27, 4351 AL Veere

- ☐ vrijdag 5 juli, 14.00 uur
- ☐ vrijdag 15 augustus, 14.00 uur
- ☐ vrijdag 11 oktober, 14.00 uur

Dorpshuis Ons Dorpsleven/Theater De Verwachting,

Dorpsstraat 22-24, 4389 TP Ritthem

- ☐ woensdag 10 juli, 15.00 uur

SVRZ De Tienden

Borné 14, 4374 DB Zoutelande 14.00 uur (ook omwonenden/belangstellenden)

- ☐ dinsdag 10 september, 14.30 uur

SVRZ De Kreek

Krekepad 37, 4361 JJ Westkapelle

- ☐ woensdag 11 september, 10.00 uur

SCHOUWEN-DUIVELAND

Bibliotheek Zierikzee

Hatfieldpark 1, 4301 XC Zierikzee

- ☐ vrijdag 19 juli, 15.00 uur